

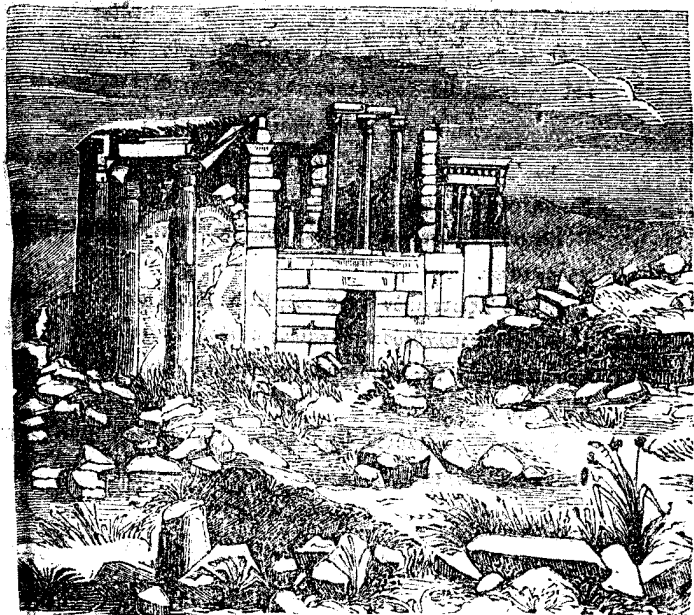
ΗΝΑΤΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Μετὰ εἰκόνων

Ἐκδιδόμενον διὰ τοῦ μηνός.

ΕΤΟΣ Α'. Ἀθήνησι τὴν 20 Ἰουλίου 1857. Φύλλον 1.

ΑΘΗΝΗΣΙ.

ΤΥΠΟΙΣ

Γ. ΕΜ. ΚΟΤΣΑΜΠΑΣΟΠΟΥΛΟΥ.

1857.

Τιμή τῆς συνδρομῆς προπληρωτέα

Διὰ τὴν Ἑλλάδα κατ' ἔτος δραχ. 14

Ἐκτός δὲ αὐτῆς δίστηλα 3

Ἡ συνδρομὴ ἀρχεται ἀπὸ τῆς 20 Ἰουνίου ἐκάστου ἔτους,
καὶ γίνεται, διὰ τοὺς ἐκτός τοῦ κράτους, δι' ἔτος ὀλόκληρον.

Ἡ συνδρομαὶ γίνονται.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Ἐμμ. Γεωργίου καὶ
Μικολ. Φιλαδελφεῖ.

Εἰς τὸ Ἐσωτερικὸν παρὰ τοῖς Κ. Ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομείων.

Εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν παρὰ τοῖς Κ. Κ. Προξένοις τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ δέκα προμηθεύσας ἑτησίους συνδρομητὰς λαμβάνει μετὰ
τὴν εἰσπραξίν τῆς συνδρομῆς τῶν τὸ φύλλον δωρεάν ἐπὶ ἓν
ἔτος.

Ἐκαστον φυλλάδιον μὴ φέρον τὴν κάτωθι μονογραφήν
θεωρεῖται κλοπιμαῖον.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθημερίαν

ΥΠΟ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ.

ΕΤΟΣ Α'. Ἀθήνησι τὴν 15 Ἰουνίου 1857. Ἀριθ. 1.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

— Ἐ! τί τρέχει πάλιν; Τί εἶν' αὐτή;
— Ἀγγελία, καὶ ἂν θέλετε ὑπογράψετε, δηλ. γίνεσθε συνδρομητής.

— Ἀγγελία; Δὲν μ' ἀφίνεις; Πρὸ τινων ἡμερῶν χαριζόμενος εἰς τινὰ τῶν φίλων μου καὶ ὑποθέτων ὅτι οὐδέποτε τὸ ἐν τῇ παρουσιασθείσῃ μου ἀγγελία ἀγγελλλόμενον σύγγραμμα ἤθελεν ἶδει τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο δι' ἐμέ φῶς, (1) ὑ-πε-γρ-ράφην, καὶ τὴν ἔπαθα. Χθὲς μοῦ παρουσιάζουν ἐν βιβλίον ὄχι μεγαλείτερον κατὰ τὸ μέγεθος τῆς φυλλάδας τοῦ Σπανοῦ, μολονότι καὶ τὸ ἐμπεριεχόμενον... ἀλλ' ἄς ἦνε... καὶ ἀναγκάζομαι νὰ βροντήσω... πόσαι νομίζεις;... πέντε κολοβαῖς δηλ. τὸ ἀντίτιμον εἴκοσι περὶπου παγωτῶν! Ὁχι, δὲν τὴν μεταπαθαίνω.

— Ἐχεις δίκαιον, αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς Παρισίους. Ἀλλ' ἐδῶ δὲν τρέχει τὸ ἴδιον. Αὐτὸ δὲν εἶνε οὔτε ῥητορικὴ τοῦ Παμπούκη, οὔτε ἱστορία τοῦ Καραμτζίνου. Εἶνε περιοδικὸν φιλολογικόν, πολιτικόν...

(1) Φράσις συνήθης τῶν ἐκδοτῶν « ὅχι ἴδῃ τὸ φῶς ».

— Ἐστάσου . . . μ' αὐτὰ τὰ κόν σου μοῦ ἐτάραξες τὸ νευρικὸν σύστημα. Σὲ παρακαλῶ ἔχε με παρητημένον. Εὐτυχῶς ἐγὼ οὔτε πολιτικὸς εἶμαι, οὔτε φιλόλογος, ἢ φιλόλογοι, ὅπως ὀρίζετε.

— Καλὰ· κὺτό δὲν σημαίνει· δὲν ἀπαιτεῖται βεβαίως νὰ ἦνε τις φιλόλογος διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν βιογραφίαν ἐνὸς διασήμευ ἀνδρὸς, ἢ τὰς τύχας ἀθλίου, ἢ καὶ εὐτυχοῦς ἥρωος, ἢ διάφορα ἀνέκδοτα, δυνάμενα νὰ προξενήσωσι γλυκεῖαν διάχυσιν, οὔτε πολιτικὸς, διὰ νὰ μάθῃ τι γίνεται εἰς τὸν κόσμον, ποῖα ἔθνη πολεμοῦν τὰ ἄλλα, ποῖα συνδέουν συμμαχίαν, ποῖα μελετῶσι τὴν εὐημερίαν τῆς πατρίδος του, ποῖα βλέπουσι μ' ἐπίφθονον ὄμμα τὴν πρόδόν τῆς, ποῖα ἀκμάζουσι, ποῖα φθίνουσι, ποῖα . . .

— Σὲ παρακαλῶ, σὲ παρακαλῶ, ποῖαν ἀκολουθεῖς ἐπιστήμην;

— Τὴν φιλολογίαν.

— Καλὸν κλάδον ἐκλεξες· καὶ πόσον καιρὸν σπουδάζεις;

— Τρία ἔτη. Τί πρὸς τοῦτο;

— Ὅχι· ἤθελα νὰ εἶπω ὅτι ἐν ὀλίγῳ διαστήματι γίνετε ἓνας καλὸς φιλόλογος.

— Εὐχαριστῶ. Ἐν τοσοῦτῳ θὰ ὑπογραφθῆτε;

— Σὰς εἶπον, ὅτι δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ τὴν μεταπάθω.

Ἀρκεῖ ἀπαξ.

— Σὰς λέγω καὶ ἐγὼ ὅτι θὰ γίνῃ ἀρκετὸν ὠραῖον σύγγραμμα· θὰ περιέχῃ διάφορα ἐκλεκτὰ διηγήματα, ἢ πρωτότυπα ἢ μεταπεφρασμένα, βιογραφίας ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἄρθρα διάφορα, εἰδήσεις ἀρχαιολογικὰς καὶ ἐν γένει ἐπιστημονικὰς, ποιήσεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὠραϊκὰς πρωτοτύπου, εἰδήσεις πολιτικὰς ἐσωτερικὰς τε καὶ ἐξωτερικὰς, διάφορα περίεργα, (curiosités) καὶ τόσα, τόσα ἄλλα πράγματα.

— Βλέπω καλὰ ἀπεστήθισες τὴν ἀγγελίαν. Λοιπὸν ὅλα αὐτὰ θὰ περιέχῃ;

— Ὅλα. Ἄ! Ὅχι! ἐλησμόνησα τὸ καλλίτερον. Καὶ ἐν ἐπιφυλλίδι τὸ καλλίτερον τῆς Κυρίας Γεωργίας Σχὸν μυθιστό-

ρημα, δηλ. τὴν Βαλεντίνην. Γνωρίζεις, ἢ μᾶλλον ἔχεις ἀκούσει τὴν μυθιστοριογράφον αὐτήν;

— Δὲν εἶνε, νομίζω, ἢ συγγράψασα τὴν Λαιλίαν καὶ τὸν Ἰσάκ.

— Ἡ ἰδίᾳ. Καὶ πῶς; τ' ἀνέγνωσες αὐτά; Νομίζω γαλλικὰ δὲν γνωρίζεις.

— Τ' ἀνέγνωσα εἰς τὴν γλωσσάν μας. Ἀλλὰ μία μετάφρασις! . . . Ὁ Θεός; νὰ τὴν κάμη τοιαύτην. Μάλιστα ἐκείνη τῆς Λαιλίας! . . .

— Ἄ! ναί! τώρα ἐνθουμούμαι. Τὴν Λαιλίαν τὴν εἶδον κ' ἐγώ. Καλὰ λέγεις, ἔχει μίαν μετάφρασιν! . . . Ἀλλὰ πάλιν τί προσμένεις; ἀπὸ μεταφραστὴν ἀόμματον καὶ ζητούντα νὰ εὕρῃ ἐν τῷ σκότει τὰ ἔχνη τῆς ἀρχαίας γλώτσης; Ἐγὼ θυμάζω πῶς ἀπῆρτησε τὴν πορείαν του σῶος.

— Ἀλλὰ γνωρίζεις, τίς ὁ μεταφραστής αὐτός;

— Ὅχι· μόνον εἰδεύρω ὅτι εἶνε τυφλός; διότι ἄλλως δὲν ἤθελε δημοσιεύσει τὸ ἔργον του.

— Φίλε μου, πρέπει νὰ συμπαθῶμεν τοὺς παρεκκλίνοντας εἰς τι ἀμάρτημα πολλακίς ἀκούσιον, ὡς πάντες ὑποκειμενοι εἰς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ μάλιστα ὅταν οὗτοι διέπρεψάν πως ἐν ἄλλοις αὐτῶν ἐπιχειρήμασι. Ἄν πάντα τὰ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐξερχόμενα ἦσαν ἄξια λόγου, ἢ ἀνθρωπότης θὰ ἦτον ἀλλοία. Ἐν τούτοις; πρέπει νὰ εὐχαριστώμεθα, ἔστω καὶ εἰς ἓν καλλιτέχνημα τῶν ὁμοίων μας, καὶ νὰ παραβλέπωμεν πᾶσαν αὐτῶν ἐν ἄλλοις ἔλλειψιν.

— Δὲν μοῦ λέγεις τίς ὁ περὶ οὗ ἡ μικρὰ αὕτη δικηγορικὴ ἀγόρευσις;

— Ὁ δυστυχῆς ποιητῆς τῆς Σμύρνης Τανταλίδης. Ὅστις ὠριστο ὡς ἐὰν υἱὸς ἀληθῶς ἦτο τοῦ Ταντάλου, νὰ συμμερισθῇ τῆς τιμωρίας τοῦ πατρός του, καὶ εἰς τὴν ἀνθηροτέραν αὐτοῦ ἡλικίαν νὰ στερηθῇ τῶν ὀμμάτων του. Ἡ κατὰ πρῶτον ἐπιφανεῖσα χαρίεσσα καὶ φαιδρά Μοῦσά του μεταβαλοῦσα φωνὴν, ἀντὶ νὰ ψάλλῃ κισσοστεφῆς τὰς Μαινάδας καὶ τὸν Βάκχον στενάζουσα, πενθοροροῦσα, ἐκχύνει ἕμμετα

μυστηριώδη θρήνον, ὅστις κινεῖ τὴν συμπάθειαν καὶ τὰ δάκρυα.

— Δυπηρὰ καὶ ἀξιοδάκρυτος κατάστασις. Τίς ὅμως δύναται νὰ ἐννοήσῃ τοὺς νόμους τῆς θείας προνοίας; Τίς δύναται ν' ἀλλάξῃ τὸν ροῦν τοῦ πεπρωμένου; Ἀλλὰ βλέπω ὅτι πολὺ ἀπεπληνῆθημεν τῆς σειρᾶς τῆς ὁμιλίας μας. Ἐλέγομεν νομίζω περὶ μεταφράσεων. . . .

Ἐγγυόμενός σοι λοιπὸν ἐγὼ περὶ τῆς μεταφράσεως τοῦ ἐτέρου τούτου μυθιστορήματος τῆς Σάνδ, τῆς εὐγλωττοτέρας καὶ εὐφροσύνης τῶν συγχρόνων λογογράφων τῆς Γαλλίας, ὡς γνωρίζων τὸν μεταφραστὴν, σὲ παρακινῶ νὰ γραφῆς συνδρομητῆς, καὶ πιστεύω, δὲν θέλεις μετανοήσῃ.

— Καθὼς βλέπω σὺ ζητεῖς νὰ μὲ καταπείσῃς.

— Ὄχι θέβαια πρὸς συμφέρον μου. Πολλοῦγε καὶ δεῖ. Ἀλλὰ μόνον ἐπειδὴ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι θέλεις εὐχαριστηθῆ καὶ θέλεις σὺ αὐτὸς ἐπιβεβαιώσῃς τῶν λόγων μου τὴν ἀλήθειαν.

— Καὶ τίς ἡ συνδρομὴ σου;

— Τίποτε σχεδὸν καὶ θαυμάζω πῶς τοσοῦτον εὐτελεῖ ὤρισεν. Ἐγὼ ὅταν τὴν ἤκουσα, τῷ παρατήρησα, ὅτι αἱ τοιαῦται διὰ τὴν Ἑλλάδα τῶν βιβλίων τιμὰ εἶνε πρόωροι, καὶ ἀσύμφοροι, διότι ἐνταῦθα ὀλίγοι εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδευμένων, ἐπειδὴ ὀλίγιστος εἶνε ὁ τῶν κατοίκων. Ἐπειτα ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εὐρίσκουμένη ἐν τοῖς σπαργάνοις αὐτῆς, καὶ παρὰ παντὸς σχεδὸν μὴ Ἕλληνας ἀγνοουμένη, τὰ εἰς αὐτὴν συγγράμματα ὀλίγων εὐρίσκουσιν κατανάλωσιν. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη καθ' ἣν κατὰ τὸν ποιητὴν

Καὶ ἡ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων πηχσοσμῖα φωνῆ οὔσα,

Ἐλαλεῖτο εἰς τὰς Σάρδεϊς, ἐλαλεῖτο εἰς τὰ Σοῦσα.

Τώρα δύναται τις νὰ εἶπῃ ὅτι οὐδὲ γλῶσσα εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν ὑπάρχει. Ἐκαστος γράφει κατὰ τὴν διάθεσίν του· ὁ μὲν μεταχειρίζεται ὅσας μίξοβαρβάρους γνωρίζει λέξεις, λέγων ὅτι γράφει τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν, ὁ δὲ, θέλων, ὡς λέγει, νὰ καλύψῃ τὴν γυμνότητα τῆς γλώσσης ἡμῶν, καὶ ζητῶν μὲ τὸ

τηλεσκοπίον τῆς δοκητισοφίας του εἰς τὸν Ὀμηρον ἢ εἰς τὸν Πίνδαρον τὸ ἀναγκαιοῦν αὐτῷ ὑλικόν, μακαρονίζει καὶ καθίσταται γελοῖος, ὁμοιάζων τὸν ὄνον περιβληθέντα τὴν λεοντῆν, καὶ νομίζοντα ὅτι θὰ ἐκπλήξῃ τοὺς θεατὰς του· ὁ δὲ λαμβάνων μέσση ὁδὸν λελυθότως ποιῶ παρεκτρέπεται ὁτὲ εἰς τὴν μίαν ὁτὲ εἰς τὴν ἄλλην τῶν προειρηθέντων, μὴ δυνάμενος νὰ ἐνοήσῃ ποῖα εἰσὶ τὰ ὄρια τῆς πορείας του· τούτου ἕνεκα βλέπομεν σχεδὸν πάντας καὶ μάλιστα αὐτοὺς τούτους τοὺς αὐτοσχεδιαζομένους νομοθέτας τῆς γλώσσης, καθισταμένους ἀνεπισιθῆτως γελοίους, ζητοῦντας νὰ ὀδηγήσωσι τὸν ἐν τῇ ἀγανεί τῆς Λιβύης ἐρήμῳ περιπλανώμενον φιλολογικὸν ἑλληνικὸν κόσμον εἰς τὰ χρυσᾶ τοῦ Σαρδαναπάλου ἀνάκτορα. Τοιαύτη ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς ἡμετέρας γλώσσης, ἥτις τοσοῦτον κακῶς ἐπὶρρέαζει καὶ τὰ εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς ἔλεγον, ἐκδιδόμενα συγγράμματα Ἐνῶ τὰ εἰς τὴν Γαλλικὴν ἐκδιδόμενα διατρέχοντα τὴν Οἰκουμένην σχεδὸν ἅπασαν, καὶ εἰς εὐτελεστάτην πωλούμενα τιμῆν, δύνανται νὰ παρέξωσι μέγα τῷ ἐκδότῃ κέρδος. Ἴδου οἱ λόγοι δι' οὓς ἡ προσδιορισθεῖσα τιμὴ εἶνε ἀρκούντως σμικρά.

— Δηλαδὴ;

— Δεκατέσσαρες δραχμαὶ κατ' ἔτος.

— Καὶ πόσῃ φυλλάδιᾳ θὰ ἐκδίδωνται;

— Μέτρητε μὲ τὰ δάκτυλά σου. Ἐλάχιστον μῆνα ἀνὰ δύο. Δύο οἱ δώδεκα εἰκοσιτέσσαρες. Ἦτοι περίπου 60 τυπογραφικαὶ κόλλες. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἄλλων προτερημάτων του ἕκαστον φυλλάδιον θὰ περιέχῃ καὶ τρεῖς εἰκόνες, ὅσον εἶνε δυνατόν εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ γίνωσι τέλειαι. Πάντοτε δηλαδὴ καλλιτέρας τῶν τῆς Πανδώρας. . .

— Ἄ! καλὰ ποῦ μοῦ τὸ ἔμνηστε. Ἄν θέλω νὰ γίνω συνδρομητῆς, δὲν γίνομαι εἰς τὴν Πανδώραν, ἥτις καὶ ὑπόληψιν ἔχει, καὶ ὡς λέγουσι ἀρκούντως ἐμπείρους τοὺς γράφοντας, καὶ σχεδὸν πάντοτε ὠραία ἄρθρα.

— Καθὼς βλέπω φάσκεις καὶ ἀντιφάσκεις. Λέγεις ὅτι ὡς μὴ

ὄν φιλόλογος δὲν ἀρέσκειται εἰς φιλολογικὰ ἔργα, κ' ἐντούτοις ἀναφέρει τὴν Πανδώραν, ἥτις καθὼς κατήντησε σήμερον (καὶ τοῦτο θέβαια μὴ πρὸς κακοφανισμόν της) εἰς ὀλίγους εἶνε ἀρεστή καὶ σχεδὸν ἤρξατο νὰ διαψεύδῃ καὶ τὸ ὠραῖον ὄνομα ὅπερ φέρει· διότι ἤδη εἰς αὐτὴν οὔτε τὰ κάλλη τῆς Ἀφροδίτης διακρίνονται, οὔτε τῶν ὠρῶν τὰ παντοσιδῆ θέλγητρα καὶ ἡ χάρις·

Ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτῆς ὁ Κ. Ραγκαβῆς, ἐσιώπησεν ἡ γοητεύουσα τὸ δάσος ἀηδῶν, τὸ κελᾶδημα τῆς ὁποίας εἰλκυε τὸν διαβάτην, καὶ εἰς ὠραῖα ὄνειροπολήματα ἀπεπλάνα τὸν νοῦν του, καὶ τὸ δάσος ἐφάνη ἄχαρι τὸ δάσος παρ᾽ ἑστῆ ἀθέλγητρον· καὶ ἤδη ἀκένωτος σπουδαιότης ἀνυπόφορος ἴσως καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς διατρέχοντας τὴν παρακμὴν τοῦ βίου των, ἐπ' αὐτῆς ἐπιπίπτεται, καὶ ἡ μὲν νεότης, εἴτε ἄρρῆν εἴτε θήλεια, μχταίως πολλάκις φέρει τὰ θλέμματα της εἰς τῶν σελίδων της τὰς ἐκτάσεις, καὶ μὴ εὐρίσκουσα ὅ,τι ζητεῖ, κλείει αὐτὴν δυσανασχετοῦσα καὶ μεμφομένη τὴν φθονερὰν μοῖραν της. Μέχρι τίνος ἐξεδίδετο ἡ Εὐτέρπη, ἥτις ἂν δὲν εἶχεν ἕτερον προτέρημα, τοῦλάχιστον ἦτον εὐθατος εἰς ἅπαντας. Καίτοι, ὡς γνωρίζεις, τελευταῖον εἶχε προέλθει εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, τὰ τοῦ τυχόντος δημοσιεύουσα γραφόμενα, ἀδιαφοροῦσα πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτῶν. Φέρουσα καὶ αὕτη ἡ τόσον ὠραία χάρις ἐπὶ τῶν εὐκάμπτων καὶ υπρφερῶν ὤμων της γυμνάσματα ἀμαθῶν μαθητῶν, ὠμοιάζε τὸ Βυζαντινὸν κράτος ὅπερ κατὰ τὴν παρακμὴν αὐτοῦ ἀνέβιβάζεν ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου ἀσήμους καὶ ποταποὺς ἀνθρώπους. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ἐγένετο ἄφάντος καὶ αὕτη. Ποῖον πλέον μᾶς ἔμεινεν εὐάρεστον περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀναγκαιοῦν καθ' ὄρας ἀναπαύσεως, καθ' ἃς κατὰ τὴν Ἀγγελίαν, τὴν ὁποῖαν ἀκουσίως ἀπεστήθισα, ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ὡς ἐκ φύσεως πεπλασμένος ἵνα αἰείποτε ἐνεργῆ ζητεῖ εὐχάριστόν τι ἐνασχόλημα; Ὁ Ἀβδηρίτης ἡ τοῦ διαβόλου τὰ πηθήματα; Ἄλλ' αὐτὸ ὡς ὦν μᾶλλον πολιτικὸν σατυρικὸν ἢ φιλολογικὸν, καὶ ὡς ἔχω ἐντὸς τοῦ διαβόλου, καλίσταται ἀπεχθὺς πρὸ

πάντων εἰς τὸ ὠραῖον φύλον, ὅπερ φυσικῶς δειλὸν καὶ εὐκλό-
 λως λειποθυμοῦν, δὲν εἶναι παράξενον, εἰς ἀλλόκοτόν τι τοῦ
 διαβόλου του πήδημα νὰ πέτη ἡμιθνής κατὰ γῆς. Καὶ τότε
 τί ἐκάμαμεν; Εἴμεθα πλέον νὰ ζῶμεν; Φαντάσου νὰ σὲ ἀη-
 διάση, νὰ σὲ ἀποφύγη τὸ ὠραῖον φύλον! ᾒ! εἶνε τρομερώ-
 τατον! Ἐνῶ ἀπεναντίας εἰς τὸ ἀγγελλόμενον Ἀθήναιον,
 δύναται νὰ προσέλθῃ μὲ ὄλον τὸ θάρρος, ὡς ἄλλοτε εἰς τὸν
 νχὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς οὐδὲν τρομακτικὸν ἀπαντῆσον ἐν αὐτῷ,
 τούναντίον ὠραίας ἀνθρωπίνους εἰκόνας, σκηνὰς θελκτικὰς, ἐ-
 ραστῶν ἀνοδοδέσμας, ἅπαντα ἀντικείμενα τέρποντα τὴν ἄρασιν
 καὶ γοητεύοντα τὴν καρδίαν. Τούλάχιστον οὕτως μ' ἐβε-
 βάϊωσαν.

— Ἐτελειώσες; Δόξα σοι ὁ θεός!! Σὺ ἠδύνασο ἀπ' ἄμ-
 βωνος νὰ λαλῆς ὡς Χρυσόστομος. Δὲν μοῦ λέγεις ποῦ ἐσπού-
 दाσες τὴν ῥητορικὴν;

— Χαίρομαι, ὅταν σὰς βλέπω νὰ ἀστείζησθε. Τοῦτο δει-
 κνύει εὐθυμίαν ψυχῆς. Ἐν τοσοῦτῳ τί κἀμνομεν; Θὰ γρά-
 ψης, ἢ νὰ φεύγῃ;

— Ἄς ἦνε πλέον. Δὸς μου ἐν πτερόν καὶ μελάνην. Τὸ κρί-
 μα στὸ λαιμόν σου, ἀν τὴν πάθω πάλιν. . . μ' ἔκαψαν αἱ προ-
 χθεσιναῖς πέν. . . .

— Σιώπα, ἰδοὺ ὁ monsieur le Redacteur en Chef.
 Ἐγραψες;

— Ἐγραψα.

— Εὐχαριστῶ. Δούλος σας.

— A revoir.

ΑΠΛΟΥΝ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Ἐν μέσῳ ἀγροτικῆς κοιλάδος, παρὰ τὰς ὄχθας καλλιρρέι-
θρου λίμνης, ἐγείρεται πτωχικὴ καλύβη· ὁ περιστρονύων τοῦς
τοίχους τῆς κισσοῦ, δίδει εἰς αὐτὴν χερύσσαν καὶ ἀγροτικὴν
θέαν· ὀπισθεν ταύτης ἐκτείνεται εὐρύς κήπος· ὑπὸ ἀρχαίου προα-
σπιζόμενος βράχου, διπλήττουσιν ἀνωφελῶς τὰ θαλάσσια
κύματα.

Ἰπὸ γηραιῶν ἰτέαν κἀθηται εὐειδῆς γέρων, διάσκιμος διὰ τε
τὴν μακρὰν καὶ λευκὴν αὐτοῦ γενειάδα, καὶ διὰ τὴν ἐπὶ τῶν
χαρακτῆρων του ἐγκεχαραγμένην αὐστηρότητα, κρατῶν μετὰ
τρυφερότητος ἀτενὲς τὸ ὄμμα του ἐπὶ νεάνιδος, ἐπιμελουμέ-
νης τῶν ἀνθέων καὶ πτηνῶν τῆς. Στέμμα ἐξ ἰασινῶν ἀτη-
μελήτως πως ἤρτυται ἐπὶ τῆς ξανθοῦς κόμης αὐτῆς, ἧς τὸ θά-
δισμα εἶνε εὐκαμπτον καὶ βραδύ, καὶ τὸ μείδιμα γλυκὺ
καὶ κατηφές· ὑπὸ δὲ τὰς τεταπεινωμένας βλεφαρίδας τῶν
μεγάλων κυανῶν ὀφθαλμῶν τῆς διακρίνεται σχηματιζόμενον
μυστηριῶδες δάκρυ, ὅπερ προσπαθεῖ ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῆς ὄξυ-
δερκοῦς τρυφερότητος τοῦ γέροντος.

Ἡ νεάνις δὲ αὕτη ὀνομάζεται Μαρία· παρ' αὐτὴν κατὰκει-
ται ὠραῖος ἰσπανικὸς κύων, μακρόθριξ, ἔχων ὀφθαλμὸν ζω-
ρὸν καὶ νοήμονα· αἶφνης ὀρθοῖ τὸ οὖς, ἐγείρεται, καὶ ὡς θέ-
λος ἀναχωρεῖ διακρίνας νέον πρόσωπον, ἐμφανισθὲν εἰς τὴν
ἄκραν τῆς εἰσόδου.

Ὁ ἀνθρωπος· δ' οὗτος ἦτο περίπου ἐξηκοντούτης, ὑψηλὸς καὶ
ἰσχνός· ὁ κόπρις μᾶλλον ἢ τὰ ἔτη εἶχον ἐλλοιῶσει τὸ φυσικὸς
γλυκὺ καὶ εὐμενές· πρόσωπόν του. Εἰς τὴν θεάν του ἡ νεάνις
λησμονήσασα τὰ ἄνθη τῆς, ἔτρεξεν πρὸς ἀπάντησίν του, καὶ
ὁ ἐπὶ τῆς χλόης καθήμενος γέρων ἐν τῇ προτεγγίσει του ἐκι-
νήθη ὅπως ἐγερεθῆ· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀντέστη.

— Καλημέρα σας, κύριε Βερνάρδε, εἶπεν ἡ Μαρία ὀρέγου-
σα τὴν λευκὴν καὶ μικρὰν χεῖρα τῆς πρὸς τὸν νεοεληθόντα,

ὅστις σπεύτας· νὰ θλίψῃ αὐτὴν εἰς τὰς ἰδικάς του, ἀπεκρίθη.

— Ὁ θεὸς καὶ οἱ ἄγγελοι, ὧν εἶσαι ἀδελφὴ, εἶεν μετὰ σοῦ, τέκνον μου!

Ὁ γέρον οὗτος ἦτον ἐφημέριος εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Κεργολέκ. Ὁ δὲ πατὴρ τῆς Μαρίας ἦτον μὲν πτωχὸς ἐκμισθωτὴς γαιῶν, ἀλλὰ πλήρης φρενῶν, φυσικοῦ πνεύματος καὶ ἀληθοῦς θρησκευτικῆς εὐλαβείας. Ὡς ἐναράτου δὲ χαρακτηρὸς, βεβαίως δὲν ἠδύνατο δι' ἀμφιβόλων μέσων νὰ ὠφελθῇ καὶ πλουτηθῇ, καὶ ἤθελε προέλθει, διὰ τῶν προῶρων ἀσθενειῶν του, εἰς τὴν ἐσχάτην δυστυχίαν, ἐὰν οἱ ἰδιοκτῆται ὧν ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη ἐκάλλιέργει τὰς γαίας, δὲν ἤθελον ἐπιτρέψῃ νὰ κατοικῇ εἰς μικρὰν τινα οἰκίαν, κειμένην πλησίον τῆς διαμονῆς των, καὶ νὰ προσπορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπότινων πλῆθρων γῆς, χέρσων μέχρι τότε διαμεινάντων.

Ἡ τοῦ γέροντος ἰσρέως ἐπίσκεψις, ἦτο διὰ τε τὸν δημοσιώ- νην Μορίνον, καὶ τὴν χαρίεσσαν κόρην του Μαρίαν, συμβᾶν εὐτυχῆς, οὐχὶ ἐν τούτοις καὶ σπάνιον.

Ἡ Μαρία τρέξασα προθύμως ἔθεσε πρὸ τῶν δύο γερόντων, ὑπὸ τὴν σκιάν μεγάλης ἰτέας, μικρὰν τράπεζαν, ἐπικαλύψασα αὐτὴν διὰ χιονολεύκου ὀθόνης, διὰ κερπῶν, ἀφρογάλακτος καὶ ἀνθέων. Περαιώσασα δὲ τὰς ἐτοιμσίας της, κατέλαβε θέσιν μεταξὺ τοῦ πατρὸς της καὶ τοῦ ἐφημερίου.

Διήγαγον τὸ γεῦμα καὶ ἀπόγευμα συνομιλοῦντες περὶ θρησκευτικῶν ἀντικειμένων. Ἐπειτα δὲ, ὅτε ἡ νύξ καταβαίνουσα περιεκάλυπτε τὸ τοπίον, καὶ ὁ συγκεχυμένως διατρέχων θόρυβος τῆς πόλεως ἀπέθιγσκε πέραν τῶν εὐρέων χέρσων, ὁ ἐφημέριος ἐγεγρηθεὶς ἀπαχειρέτισε τοὺς ξένους του· ζητησάσης δὲ τῆς Μαρίας νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸν, ἔλαβον ἀμφοτέροι, τὴν διὰ μέσου τῶν περιφράκτων καὶ δασῶν, ὁδὸν τοῦ πρεσβυτερίου.

Ἢ νεᾶνις, ἀποχωρισθεῖσα τοῦ ἐφημερίου, δώσαντος αὐτῇ τὴν καλὴν νύκτα καὶ τὴν εὐλογίαν του, ἐπανέλαβε σοβαρὰ καὶ σύννομος τὴν πρὸς τὴν καλύβην της ἄγουσαν, βαδίζουσα παροχθίως ῥύχκος, οὗ τινοῦ τὸ ἡμεροῦν ὕδωρ ὑπετάραττον τὰ

ὑπὸ τῆς ἐσπερινῆς αὔρα· ἀπαλῶς ταρασσόμενα ξιφία (σπαθί-
χρτα) καὶ ἀνθηρὰ νυμφίαι (nényphars) ἡ δὲ ψυχὴ τῆς
ὀλόκληρος ἦτο βεβουλισμένη εἰς βαθεῖαν μελέτην.

Κατὰ τὸν ἐλιγμόν τῆς ὁδοῦ αἰσθάνεται χεῖρα ἠδέως ἐπὶ
τῆς χειρὸς τῆς ἀποτεθεῖσαν, καὶ ἡ καρδιά τῆς μᾶλλον ἢ τὸ οὖς
ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας.

— Σὺ εἶσαι, Μαρία ;

— Γαβριήλ ; εἶπεν αὕτη σκιρτῶσα καὶ θλίβουσα μεθ' ὀρ-
μῆς τὴν χεῖρα του.

— Ἀγαπητὴ μου Μαρία, ὅποια εὐτυχία ὅταν σὲ βλέπω,
καὶ ὅποια κατηφὴς πικρία, ὅταν ἀνυγκασμένος σὲ ἀποχω-
ρίζωμαι. Εἶσαι ἡ μόνη μου φίλη, ἡ μόνη μου σύντροφος, ἡ
μόνη μου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ παρηγορία. Ὡ Μαρία, μὴ μ'
ἐγκαταλείπης ποτὲ, διατῆρει καθαρὸν, φλογερὸν, ἀναλλοίωτον
πάντοτε ὄν μ' ὑπεσχέθης, ὄν μοι ὠρκίσθης ἔρωτα, τὸν ἔρωτα
τὸν παρὰ πάντων μὲν καταρώμενον, ἀλλ' ὄν εὐλογῶ ἐγὼ, καὶ
οὐ ἄνευ, ἀδύνατον νὰ ζήσω.

— Καταρώμενον, ἐπανελάβει ἀκουσίως ἡ Μαρία, ἥς οἱ
ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρῶν.

— Ναὶ καταρώμενον, καταδεδικασμένον, θεωρούμενον ὡς
ἀμάρτημα, ὡς δυσανάλογον ! Εἶμαι ἤδη δεκαοκταετής, Μαρία,
καὶ δὲν δύναμαι νὰ διαρρήξω τὰ δεσμὰ οἰκογενείας, ἥτις μὲ
μεταχειρίζεται οὐχὶ ὡς υἱόν, οὐχὶ ὡς ἄνθρωπον, ἀλλ' ὡς δοῦ-
λον, ὡς θῦμα. Ἡ μήτηρ μου ἀγέρωχος, ὑπερόπτis, ἀδύνατον εἶ-
ναι νὰ ἐννοήσῃ τὴν καρδίαν μου· γελᾷ διὰ τὰς βισάνους καὶ τὰ
δάκρυά μου.

Ὡχρὰ τῆς Σελήνης ἀκτῖς ἐφώτισεν ἤδη τὴν ὄψιν τοῦ νέου
καὶ τοὺς ἐπὶ τῆς ζανθῆς καὶ θελκτικῆς κεφαλῆς τῆς νέας προ-
κεκολλημένους μεγάλους ὀφθαλμούς του. Ἀμφότεροι δὲ ἐν
τοιαύτῃ στάσει, διέμενον ὠχροὶ καὶ σιωπηλοί.

Ἐνῶ δὲ ἦσαν βεβουλισμένοι εἰς κατηφῆ καὶ λυπηρὰν σκέψιν,
αἰφνιδίᾳ ἐμφάνισι ἀνθρωπίνης μορφῆς πρὸς αὐτοὺς διευθυνα-
μένη, διέκοψεν αὐτὴν.

ἄγχοι καὶ φρίσσοντες, οὐδὲλως ἐκινήθησαν. Ἡ δὲ ὤραία τῆς Μαρίας κεφαλὴ ἐπερείδατο ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Γαβριήλ.

Ἦτον ἡ μήτηρ τοῦ νέου, ἦτον ἡ Κυρία Ραμβέρτη.

Προχωρήσασα αὕτη, καὶ ἀρπάσασα μετὰ βίας τὴν Μαρίαν, τὴν ἔσυρεν ἀποτόμως πρὸς ἑαυτήν.

— Στάσου, μῆτερ μου! ἐκραύγασεν ὁ Γαβριήλ δι' ὀξείας φωνῆς.

— Ὅχι εἶπεν ἡ Κυρία Ραμβέρτη, διὰ τόνου τραχέος καὶ ἀπειλητικοῦ· δὲν σὰς ἀπηγόρευσα τὴν συνέντευξιν; Σὺ μὲν καθὼς βλέπω σέβεσαι τὰς διαταγὰς τῆς μητρὸς σου· ἀλλὰ σὺ, προσέθηκεν ῥίπτουσα ἐπὶ τῆς Μαρίας βλέμμα μίσους, σὺ τὰν ἐνθαρρύνεις εἰς ἀπειθεῖς πράξεις. Ἀλλὰ θέλω νὰ μὲ ὑπακούουν. Τέκνον μου, ἀκολούθει με.

— Ἦ! σὰς ἐξορκίζω, εἶπεν ὁ Γαβριήλ ἰκτευών, μὴ ᾔσθε ἀδιάλλακτος. Μῆτερ μου, μὴ μ' ἀποχωρίζεις τῆς Μαρίας.

— Ἀκολούθει με, σὲ διατάττω καὶ μὴ ἀναφέρης ποσῶς ἐνώπιόν μου τὸ ὄνομα τῆς κόρης ταύτης.

— Ὡ κυρία, εἰσθε ὑπὲρ τὸ δέον σκληρὰ, ἀδυσώπητος. Ἐ! λοιπὸν ἀφοῦ οὔτε δάκρυα οὔτε παρακλήσεις δύνανται νὰ σὲ κάμψωσιν, ἀφοῦ θυσιάζεις τὸν υἱὸν σὰς εἰς ἄγονον καὶ ἀθλίαν φιλοδοξίαν, ἔσο εὐχαριστημένι· δὲν ἔχεις πλέον υἱόν· ἀπαρνοῦμαι τὰ πάντα. Ἐγκαταλείπω σήμερον μάλιστα τὸ κτῆμα σὰς, καὶ σὰς ἀφίνω μόνην, μετὰ τῶν λυπῶν, αἵτινες οὐδέποτε θέλουν σὰς ἀφήσει ἀνενόχλητον, μετὰ τῶν τύψεων, αἵτινες σὰς περιμένουν!

— Τὶ ἤκουσα ἀνεφώνησεν ἡ Κυρία Ραμβέρτη, εὐρισκομένη εἰς κολοφῶνα ἀγκυακτῆτεως. Πρὸς ἐμὲ τοιούτην μεταχειρίζεσαι γλῶσταν! Ναί μὲν, σὺ οὐδὲν εἶσαι πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν πρκαίτουμαι τῆς ἐπὶ σὲ ἰσχύος μου. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν νέαν ταύτην, εἶπε, δεικνύουσα τὴν Μαρίαν, ἀπὸ τῆς αὔριον θ' ἀποδιωχθῆ τῆς κατοικίας της, ὡς ἀναξία ἐλεημοσύνης.

— Κυρία, κυρία, ἐφώναξεν ἡ Μαρία, κάμπτουςα τὸ γόνυ, ἔλεος, εὐσπλαχνία διὰ τὸν πατέρα μου.

— Ούτε ἔλεος, οὔτε εὐσπλαχνία, σᾶς διώκω! καὶ σέ, ἀπειθὴ υἱέ, καταρῶμαι.

Λέγουσα τὰς λέξεις ταύτας ἤρπασε τὸν βραχίονα τοῦ Γαβριήλ, καὶ σύρουσα αὐτὸν μετὰ ὑπερφυσικῆς δυνάμεως, προσέθηκεν·

— Ἐλθε, σέ τὸ διατάττω.

Ἡ δυστυχῆς Μαρία· παρετήρησε μετὰ σιωπηλῆς ἀπελπισίας, μετ' ἀνεκφράστου λύπης τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱὸν ἀπομακρυνόμενος. Ἐπειτα ἡ ὠχρὰ κεφαλὴ της ἔκλινεν, αἱ κνῆμαί της ἐδονίσθησαν· προσπαθήσατα δὲ νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τινος ἐν τῷ κενῷ ἀγτικειμένου, ἔπεσεν ἡμιθανής.

(ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

Ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ.

Μετάφρασις Γ. Φ.

Ἡ τῆς ζωγραφικῆς ἀρχὴ κατὰ τὸν Πλίνιον εἶναι ἀβέβαιος. De pictura initiis incerta, nec instituti operis questio est. Plin. Liv. XXXV. Cap. III. Δὲν θέλομεν λοιπὸν ἀποπειραθῆ ἡμεῖς, δεκαεπτὰ αἰῶνας μετ' αὐτὸν, νὰ ἐξακριβώσωμεν ὅ,τι ἐκεῖνος ἠγνοεῖ.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ ἄνθρωπος εἶδε τὴν εἰκόνα του ἀντανაკλωμένην ἐν τοῖς ὕδασι, ἢ τὴν σκιάν του σχηματιζομένην ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὤφειλεν ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του ἔρωτος, ἀπάντων τῶν ἄλλων προγενεστέρου, νὰ προπαθήτῃ νὰ καταστήσῃ ἀκίνητον τὴν ἐφήμερον ταύτην σκιάν, ἢ τὴν ἀσταθῆ ἐκεῖνην εἰκόνα. Πιθανῶς παρὰ τὸν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀποθανόντα Νάρκισσον, εὐρέθη σκιαγραφία τις ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Οἱ Ἕλληνας ἰδιοποιοῦνται τῆς ζωγραφικῆς τὴν ἀνακάλυψιν. Κατ' αὐτοὺς Κόρη ἡ θυγάτηρ τοῦ Τιβουδάτου κεραμέως ἐκ Σικυῶνος, ἰδοῦσα ἐπὶ τοῦ τοίχου τὴν σκιάν τοῦ ἀποδημοῦντος ἔραστου της, ἐσκιαγράφησεν αὐτὴν δι' ἄνθρα-

κος εις οξύ ἀπολήγοντος, καὶ ἐντεῦθεν ἡ σκιαγραφία, ἡ τέχνη δηλονότι δι' ἧς αἱ μορφαὶ τῶν ἀντικειμένων δι' ἀπλῶν γραμμῶν φανεροῦνται.

Ἄλλ' ὅτε ἡ Ἑλλάς ὑπῆρχεν ἐτι ἐν τοῖς σπαργάνοις ἡ Ἰνδία ἦτον ἤδη γραία, ἡ δὲ Αἴγυπτος ἐν ἀκμῇ. Πρὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν οἱ Βραχυμᾶνες ἐλάτρευον ἐν τοῖς ὑπογείοις τῶν τὰς εἰκόνας τοῦ τριπλοῦ τῶν Θεοῦ. Πρὸ δώδεκα αἰώνων ὁ Ὄσιμανδίας ἐλοιμᾶτο ἐν τῷ διὰ μονοχρώων ζωγραφιῶν κεκοσμημένῳ τάφῳ του· τέλος δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἡ Ἀσσυρία ἦτις πρὸ χιλίων περιπόου ἐτῶν ἦλθε διὰ τῆς Σεμιράμιδος εἰς τὴν αὐτῆς ἀπογαϊότητα, καὶ ἦτις μεταξύ τῶν κοσμημάτων τῆς καθέδρας αὐτῆς Βοβυλῶνος, διέταξε νὰ ζωγραφίσωσι διαφόρους εἰκόνας ζώων, προσέτι δὲ καὶ τὴν αὐτῆς καὶ τὴν τοῦ συζύγου της Νίνου εἰκόνα, κατέρρεεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς τοῦ Σαρδαναπάλου. Ζητεῖται λοιπὸν ἂν οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἀλαζόνες ἢ ἀμαθεῖς, διῆσχυριζόμενοι ὅτι ἐφεύρον τέχνην ὅλως ἀγνωστον αὐτοῖς κατὰ τὰ Τρωϊκὰ καὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκονται ἔχνη χίλια διακόσια ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν ἀναφέρουσι τὸν ποιητικὸν μῦθον τῆς Κόρης, καὶ τρεῖς αἰώνας πρὶν ἢ οἱ Πελασγοὶ οἰκοδομήσωσι τὴν Σικυῶνα, τὴν ἀρχαιοτέραν αὐτῶν πόλιν.

Ἐν τούτοις ἡ Ἑλληνικὴ σχολὴ ἦτις ἐγείρεται μεταξύ τῶν τάφων τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν κατακομβῶν τῶν Ἐτρούσκων, ἥσον ἀργὰ καὶ ἂν παρουσιάζηται κατὰ τὴν χρονολογίαν καὶ τὴν τάξιν τῶν ἐθνῶν, βαδίζει ταχεῖα εἰς τὰ ἔχνη τῆς Νέμφιδος καὶ Ταρκουίνιας. Εἰς τὴν ἀπλῆν ἐκείνην σκιαγραφίαν τὴν ὑπὸ τῆς Κόρης γραφεῖσαν καὶ ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου φιλοκλέους καὶ τοῦ Κορινθίου Κλεάνθους τελειοποιήσαν, ὁ Ἀρδίκης καὶ Τηλεφάνης προσθέτουσιν ἐνδοτέρους χαρακτῆρας, ἀλλὰ τοσοῦτον εἰσέτι ἀτέχνως, ὥστε ἀναγκάζονται, διὰ νὰ καταστήσωσιν αὐτοῦς γνωστοὺς καὶ εἰς τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς των, νὰ γράψωσι παρὰ τῇ εἰκόνι τὰ ὀνόματα τῶν εἰκονιζομένων προσώπων. Μετ' αὐτὸν πολὺ ἔρχεται Κλεοφάντης ὁ Κορινθίος ὅστις δίδει νέαν ὠθησιν εἰς τὴν τέχνην. Κατισκευάζει ἐκ κεράμων γραφίδας ἐρυθρὰς

καὶ δίδει χροιάν εἰς τὰς σκιαγραφίας του. Ὁ Ὑγιήμων καὶ Δεινίας ἐφευρίσκουσι κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου καιρὸν τὴν μονοχρώματον ζωγραφικὴν. Εὐμαρος ὁ Ἀθηναῖος, ὀφελούμενος ἐκ τῆς ἀνακλύψεως αὐτῶν, δίδει ἱκανὴν εἰς τὰς μορφὰς τελειότητα ὅπως δύναται τις ἐκ τῆς ἀπλῆς θεωρίας τοῦ προσώπου νὰ μαντεύῃ τὸ φῶλον. Ἔρχεται μετ' αὐτὸν Κίμων ὁ Κλεωναῖος μιμητὴς καὶ διαδοτὴρ τῶν ἐφευρέσεων τοῦ Εὐμάρου, ὅστις δίδει εἰς τὰς κεφαλὰς διαφόρους στάσεις κατὰ τὴν διάφορον τοῦ τεχνίτου ιδέαν, σημειοῖ τὰς ἐναρθρώσεις τῶν μελῶν, ὑποδεικνύει τὰς φλέβας, καὶ πρῶτος αὐτὸς παριστᾷ τὰς τῶν φορεμάτων πτυχὰς καὶ κοιλότητας. Φθίνει τέλος Πολύγνωτος ὁ Θάσιος ὅστις ζωγραφεῖ διαφανεῖς τὰς αἰσθητάς τῶν γυναικῶν καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἐπιθέτει ποικιλοχρόους κεκρυφάλους ὑπανοίγει τὸ στόμα ὅπως λάμψη τὸ μιλτῶδες τῶν ὀδόντων. Ἡ Ἑλληνικὴ τότε τέχνη ἔφθασεν εἰς ἡν κατάστασιν δεκαεννέα αἰῶνος βραδύτερον ὁ Μασάκιος ἀνέλαβε τὴν χριστιανικὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Κιμαβουῆ καὶ Γκιότου. Ὁ Μασάκιος ὑπῆρξεν ὁ πρόδρομος τοῦ αἰῶνος τοῦ Λεωνάρδου Da Vinci, τοῦ Τιτιανου καὶ Ῥαφαήλου, ὁ δὲ Βούλαρχος ἐκείνου τοῦ Ζεύξιδος τοῦ Ἀπελοῦ καὶ Πρωτογένους.

Ὁ Βούλαρχος ἔζη περὶ τὸ 750 ἔτος πρὸ χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ Κανδαύλης, ὁ ἔσχατος τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἀπέθανε δύο ἔτη πρὸ τῆς 20 Ὀλυμπιάδος ἠγόρασε τὴν εἰκόνα του, ἐφ' ἧς παριστάτο ἡ μάχη τῶν Μαγνήτων, ἀντὶ χρυσοῦ ἰσοστάθμου αὐτῆς. Ὁ Βούλαρχος σύγχρονος τοῦ Ῥωμήλου καὶ Ναβονασάρου, εἶδε ἐγειρόμενον μὲν τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, καταπίπτον δὲ τὸ τοῦ Ἰσραὴλ, χωρὶς βεβαίως οὔτε ὁ κλαυθμηρισμὸς τοῦ πρώτου, οὔτε οἱ τελευταῖοι στεναγμοὶ τοῦ δευτέρου ν' ἀντιχίτσωσιν ἀρκούντως εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ οὕτω νὰ τὸν παρακινήσωσι νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματά του ὑπεράνω τῶν εἰκόνων του.

Ἡ τέχνη προέβαινε γιγαντιαίως βήμασιν ἢ πολυχρώματος ζωγραφικὴ ἐφευρέθη εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν θετικῶς, οὔτε ποία, οὔτε παρὰ τίνοιο. Καὶ τοῦτο, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ προσοχὴ τῆς Ἑλλάδος

περιστρέφετο εἰς τοσοῦτον σημαντικὰ γεγονότα, ὥστε ἡ μέγαλη αὐτῶν λάμψις καθίστα ἀφανῆ πάντα τὰ ὑποδεέστερα αὐτῶν.

Ὁ Κόδρος ἀποθνήσκει, αἱ Ἀθῆναι δημοκρατοῦνται, οἱ αἵματηροὶ νόμοι τοῦ Δράκοντος ἀντικαθίστανται διὰ τῶν τοῦ Σόλωνος, ἡ Σπάρτη καὶ ἡ Μεσσηνία παλαίουςι καὶ τρίτον ὡς ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ἄνταϊος, αἱ διάφοροι φιλοσοφικαὶ αἱρέσεις σχηματίζονται, οἱ ἑπτὰ τῆς Ἑλλάδος σοφοὶ ἀνοίγουσι τὰς σχολὰς ἐκεῖνας, ἀφ' ὧν ἐξέρχονται ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ἐπίκουρος. Ὁ Δαρεῖος καταλαμβάνει τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ ἀποστέλλει δύο κήρυκας καὶ ἓνα διερμηνέα ἵνα ζητήσωσι παρὰ τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Ἀθηνῶν γῆν καὶ ὕδωρ, ὡς σημεῖον ὑποταγῆς. Οἱ Σπαρτιῆται εἰς ἀπάντησιν θάπτουν τὸν ἓνα καὶ πνίγουσιν τὸν ἕτερον, ἐνῶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀποκτείνουσι τὸν διερμηνέα, διότι ἐμόλυνε τὴν Ἰονικὴν διάλεκτον διὰ τῆς προτάσεως. Ὁ Δαρεῖος στέλλει κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἑκατὸν δέκα χιλιάδας ἀνδρῶν, καὶ ὁ Μιλτιάδης περιμένει αὐτοὺς ἀτρόμητος εἰς Μαραθῶνα ἵνα δρέψῃ τὰς δάρνας, αἵτινες ἀφήρσαν τὸν ὕπνον τοῦ Θερμιστοκλέους.

Ὁ Ξέρξης ἐκστρατεύει· ἔρχεται ὁ υἱὸς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ὕβρισθέντα πατέρα· αἱ προπαρασκευαὶ διαρκουῖσιν ἑπταετίαν ὅλην· Οὗτος δὲν ὀδηγεῖ στρατὸν, ἀλλ' ἔθνος ὅλον. Μετὰ χιλίων διακοσίων πλοίων ἀράντων ἀπὸ τοῦ Σιγαίου ἔρχεται νὰ διορύξῃ τὸν Ἄθωνα ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας δαπανᾷ ὁ μυριοσιφῆς στρατὸς του εἰς τὴν διάβασιν τοῦ Ἑλλησπόντου, γενομένην ἐπὶ γεφύρας πλοιαρίων· ἀναβαίνει τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον, παραπλέει τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τοῦ Παγγαίου ὄρους μέχρι τοῦ Ὀλύμπου, διέρχεται τὴν Θεσσαλίαν, εἴκοσι χιλιάδας ἀνδρῶν κκταλείπει εἰς Θερμοπύλας, διαχέεται εἰς Φωκίδα καὶ Βοιωτίαν, πλημμυρεῖ τὴν Ἀττικὴν, εἰσέρχεται εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας εὕρισκει κενὰς· καταδιώκει εἰς Σαλαμίνα τοὺς Ἀθηναίους, ἀνεγείρει ἐαυτῷ θρόνον ἐπὶ τῆς παραλίας, καὶ δίδει τὸ

σημείον τῆς μάχης, ἥτις διαρκεῖ ἡμέραν ὀλόκληρον· περὶ τὰ τέλη δὲ αὐτῆς ὁ Θεμιστοκλῆς δύναται νὰ κοιμᾶται ἤσυχος, εἰς οὐδὲν πλέον ζηλοτυπῶν τῷ Μιλτιάδῃ· ἐπειδὴ ἡ Σαλαμίς καθίσταται ἀνθάμιλος πρὸς τὸν Μαραθῶνα.

Ὁ Ξέρξης σώζεται καταλείπων τὸν Μαρδόνιον ὅπως συναθροίσῃ τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ του, ἐκ τριακοσίων πενήτηνonta χιλιάδων ἀνδρῶν συνιστάμενα· ἀλλ' ἐνῶ ὁ φυγὰς βασιλεὺς διέρχεται ἐπὶ πλοιαρίου τὸν Ἑλλήσποντον, ὃν πρότερον ἐμαστίγωσεν, ὁ Πausανιάς ἀποκτείνει εἰς Πλαταιάς τὸν ἐπιτετραμμένον του, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Λεωτυχίδης καταστρέφει ἐν Μυκάλῃ τὸν στόλον του· ἅπανσα δὲ ἡ ἀπειλητικὴ αὐτῆ πληθὺς ἀφανίσθη ὡς ἡ ὑπὸ τῆς θυέλλης διασκορπιζομένη κόνις. Ἡ Ἑλλὰς ἀναπνέει, καὶ ἡ τέχνη, πὸ ἄνθος τοῦτο τῆς εἰρήνης, ἀνορθοῦται καὶ μειδιᾷ εἰς τὰς πρώτας τοῦ Ἡλίου ἀκτῖνας ἅς τὰ τῶν Περσῶν βέλη κατεσκότισαν.

Πάναινος ὁ τοῦ Φειδίου ἀδελφὸς ἔζη κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἐποχὴν ἐν αὐτῷ ἡ μεγαλοφυΐα τῆς ζωγραφικῆς συνηνώθη μετὰ τῆς φιλοπατρίας· οὗτος ζωγραφεῖ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, καὶ ἤδη κατὰ τὸν Πλήνιον, οἱ ζωγράφοι τοσοῦτον εἶχον ἐξοικειωθῆ πρὸς τὰ χρώματα, καὶ ἡ τέχνη τοσοῦτον ταχέως προσέβαινε πρὸς τὴν τελειοποίησίν της, ὥστε οὗτος παρέστησε ἐπὶ τοῦ πίνακος του τοὺς Ἀθηναίους Στρατηγούς, τὸν Μιλτιάδην, τὸν Καλλιμάχον, καὶ Κυναίγειρον, καὶ τοὺς δύο ἀρχηγούς τῶν βαρβάρων, Δᾶτιν καὶ Ἄρταφέρην.

Οὐχ ἦττον ὅμως ὁ Πάναινος ἠττήθη εἰς τὰ Πύθια ὑπὸ τοῦ Χαλκιδέως Τιμαγόρου, ὅστις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του ἄφησε πρὸς στιγμὴν τὴν γραφίδα, καὶ ἔλαβε τὴν λύραν διὰ νὰ ψάλλῃ αὐτὸς οὗτος τὴν νίκην του.

Τὸν Πάναινον καὶ τὸν Χαλκιδέα Τιμαγόραν, διεδέχθησαν ὁ Ἀπολλόδωρος, ὁ τοῦ Ζεῦξιδος διδάσκαλος, καὶ Εὐήνωρ ὁ πατὴρ τοῦ Παρράσιου· ὁ μαθητὴς κατέστησε ἀφανῆ τὸν διδάσκαλον, καὶ ὁ υἱὸς τὸν πατέρα· αὐτὸς δὲ ὁ Ἀπολλόδωρος, εἰς στίχους, ἔτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πλινίου σωζωμένου, παρᾶπνεῖται ὅτι ὁ Ζεῦξις τοῦ ἤρπασε τῆς τέχνης τὸν φοῖνικα.

Και ἀληθῶς ὁ Παρράσιος καὶ ὁ Ζεῦξις εἰσὶν οἱ δύο ἀστέρες τοῦ ὠραίου αἰῶνος τοῦ Περικλέους· πάντες οἱ περὶ αὐτοὺς λάμποντες ἕτεροι ζωγράφοι ἔχουσι ἥττονα λάμψιν· ὁ Τιμάνθης, ὁ Εὐπομπός καὶ Ἀνδροκίδης εἰσὶν ἀπλοῖ αὐτῶν δορυφόροι.

Ὁ Παρράσιος, πιθανότατα, ἦτον πρεσβύτερος τοῦ Ζεῦξιδος· Καίτοι δὲ ἡ τέχνη εἶχεν ἤδη ἱκανῶς προχωρήσει· οὗτος νέας ἐπήνεγκεν εἰς αὐτὴν προόδους, ἀσχοληθεὶς περὶ τὴν συμμετρίαν, ἐμβολῶν λεπτότητας εἰς τὸ πρόσωπον, διαθέσας χαριέντως τὴν κόμην, δώσας ζωὴν εἰς τὰ χεῖλη καὶ ζωγραφήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας μετὰ πλείονος τῶν προτέρων του προσοχῆς, οὕτως ὥστε αἱ κινηταὶ μορφαὶ ἔλαβον παρὰ τῆς γραφίδος τοῦ ἐντέλειαν ἀνυπέβλητον. Διὸ καὶ πολὺν μετέπειτα χρόνον τὰ πινάκια καὶ χαρτοφυλάκιά του ἐχρησίμευσαν ὡς ὑποδείγματα, καὶ κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Ἀντιγόου καὶ Ξενοκράτους, τῶν Βασάρων καὶ Δάνζων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πολλοὶ ἄλλοι μετὰ τὸν ἀρχαῖον τοῦτεν Μιχαὴλ Ἄγγελον ἐλθόντες, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἀρῶνται ἐκ τῶν πινάκων του μορφὰς ὁλοκλήρους ἃς μετέφερον εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν πίνακας.

Ἐκ τῶν πολυαριθμῶν ἔργων τοῦ Παρράσιου διεκρίνοντο ὁ Θησεὺς, ὅστις ἐπὶ Καλιγούλα ὑπῆρχεν εἰς τὸ Καπιτώλιον· ναύαρχος τις ἐν Ῥόδῳ· ὁ Μελέαγρος, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Περσεὺς, εἰκῶν, ἥτις τρεῖς ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληγεῖσα ὑπῆρξεν ἐπομένως τρισαγία· Ἀρχιερεὺς τις τῆς Κυβέλης, καὶ Ἀταλάντη ἐρωμένη, ἀγοραστειῆσι ὑπὸ Τιβερίου ὅστις τὴν μὲν ἔθεσεν εἰς τὸν θάλαμον του τὴν δὲ εἰς τὸν πιστόν του· ὁ Βάκχος, τοσοῦτο τεράστιος, ὥστε ἔδωκε τὴν γένεσιν εἰς τὴν Κορίνθιον παροιμίαν, «*Τί ταῦτα πρὸς Διόνυσον;*» Δρομεὺς, ἐνὸς πλοῦς τρέχων εἰς κονίστραν, ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ ὁποῖου ἐφαίνετο καταρρέων ὁ ἰδρῶς, καὶ ἕτερός τις Ὀπλίτης, ὅστις φθάσας εἰς τὸ τέρμα, ἀποθέτει ἀσθμαίνων τὰ ὄπλα. Τὸ εὐφρύτερον δὲ τῶν ἔργων του, τὸ ἔργον δι' οὗ ἀπέδειξε συνάμα καὶ σιέψιν βαθυτάτην καὶ πνεῦμα ἀπέραντον, εἶναι ὁ λόγος τῶν Ἀθηνῶν ὁ τοσοῦτον

ποικίλος καὶ ἐνταυτῷ τοσοῦτον μοναδικός, τοσοῦτον ἀσταθής τοσοῦτον ἀδικός, τοσοῦτον ὀργίλος καὶ τοσοῦτον ἀκαμπτος ἐνταυτῷ καὶ συμπαθητικός, ὁ Ἀθηναϊκὸς λαός, ὁ τοσοῦτον ἐνδοξός καὶ τοσοῦτον ταπεινός, ὁ τοσοῦτον θηριωδῶς ἀτρόμητος καὶ τοσοῦτον δειλῶς φυγᾶς· ὁ λαὸς τέλος τῶν Ἀθηνῶν προσωποποιηθεὶς δι' ἀνθρώπου, ὅστις ὤφειλε νὰ ἔχη ὡς ὁ γίγας Γηρυὼν, τρεῖς κεφαλὰς, ἐπὶ τῆς μορφῆς ὅμως τοῦ ὁποίου ἠδυνήθη νὰ ζωγραφῆσθαι ὅλας τὰς ἐκφράσεις τὰς τοσοῦτον ποικίλας καὶ τοσοῦτον ἀντιθέτους.

Τοιαῦτα δὲ κατορθώματα κατέστησαν σχεδὸν παράφρονα τὸν Παρόρασιον· ἔφερε δὲ τὸν τίτλον τοῦ πρώτου μεταξὺ τῶν Ζωγράφων καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς τέχνης· ἐλέγετο ἀπόγονος τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐβεβαίουν ὅτι, ὅτε ἐζωγράφη τὸν Λίνδιον Ἡρακλέα του, ὁ υἱὸς οὗτος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης ἐφαίνετο αὐτῷ καθ' ὕπνον, εὐχρεστούμενος νὰ ἴσταιται ἐνώπιον τοιοῦτου διδασκάλου.

(ἀκολουθεῖ).

Π Ο Ι Η Σ Ε Ι Σ.

Δημοσιεύομεν τὸ ἐπόμενον λυρικὸν ποίημα, ὅπερ μετ' ἄλλων ὁμοίας φύσεως, ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς πρὸς ἐξέλεξις καὶ στέψιν τῶν ποιημάτων ὑποβληθὲν ἐπιτροπῆς ἔλαχε μεγάλων καὶ κατὰλλήλων ἐπαίνων. Ἐν ἐπιμέτρῳ λέγομεν ἤδη περὶ τοῦ ποιητοῦ του ὅτε εἶνε αὐτὸς οὗτος ὁ δοῦς ἄλλοτε εἰς τὸν ποιητικὸν διαγωνισμὸν τὴν ἑυρροσύνην, καὶ διαμφορεσιπτήτα· ἐπὶ τοσοῦτον τὸ θραβεῖον· καὶ βεβαίως ἐλάμβανεν αὐτὸ ἂν ἐν Ἑλλάδι παρετηρεῖτο μᾶλλον τῆς πτήσεως τὸ ὕψος, ἢ τὸ χρῶμα τῆς πτέρυγος, μᾶλλον αἱ ἰδέαι ἢ ἡ γλῶσσα, μᾶλλον τὸ εἶδος ἢ ἡ ἐπιφάνεια. Ὅπως δὴ ποτε τότε ἡ ἀθλία λαλουμένη γλῶττα, δηλ. ἡ ζωσχι, ἐτέρησεν αὐτὸν τοῦ στεφάνου δι' ὅν ὅμως οὐδ' ἑτέρου τινος ἡ κεφαλὴ ἐθεωρήθη ἰκανή. Ἐν τούτοις πρὸς ἰκανοποίησιν μὲν ἴσως τοῦ ἀδικηθέντος, ἢ μὲν κῆτι καὶ

τῆς ἐπιτροπῆς κρίσις ἀπεδοκιμάσθη, προσμενομεν δὲ ἤδη ἀπαν-
τες ἀνυπομόνως νὰ ἰδῶμεν τὸ πολλῆς ἀξίας κάτοχον ἔργον,
οὕτινος αἱ πρὸς τὴν θάλασσαν ἀμίμητοι καὶ τρυφεραὶ αὐτα
τῆς Εὐφροσύνης στροφαὶ ἀμάραντον γοητεῖαν ἐπὶ τὸν νοῦν
ἡμῶν διαχέουσιν.

Στὴν ἀγκαλιά σου θάλασσα
 Ποῦ πέφτω πόνεσέ με,
Μὲ τὸ μικρὸν πλοιάριον
 Στὴν Χίον περασέ με
Στὴν ποθητῇ μου γῆ.
 Καὶ στρώσε μου στὴν πλάτη σου
Τὴν ἀργυρῆ γαλήνη,
 Κρύψε βαθεῖά τὰ κύματα
Καὶ φέρε τὴν Φροσύνη
 Στοῦ Εὐνομοῦ τῆ γῆ.
Εἶνε πλατὺ τὸ πέλαγος
 Ὅπου κι' ἂν πάγω δαύμοι,
Τ' ἀστέρينو ἀλφάβητον
 Δὲν ἔμαθα, κι' ἀκόμη
Δὲν ἔπικσα κουπί.

— — —
Ὁ ΛΙΑΤΡΙΣ (α)

Μέσα σ' ἓνα δάσος ὁπόταν χλωμὸ
 Φῶς γλυκὸ φεγγάρι μυτικὰ τοῦ ρίχνει
Ἐνας μὲ θρηνώδη ἔψαλλε ρυθμὸ,
 Καὶ πατρίδος πόνο ἢ φωνὴ του δείχνει
Εἰς τῆς θρηνηδαύσης πάσης στροφῆς τέλος
 Ἐψαλλε συχνάκις μ' ἀναστεναγμὸ

Σημ. (α) Τὸ μικρὸν τοῦτο ἄσμα ἐποιήθη καθ' ἣν ἐποχὴν εἰς τὴν ἐπτά-
κτον μεγίστη μερὶς πολιτῶν ἀπεκλείσθη ἀδίκως τοῦ ἐκλογικοῦ κατα-
λόγου, καὶ εἰς τοιαύτην ἀδικίαν ἀναφέρονται οἱ ὀλίγοι οὗτοι στίχοι. Σ.Σ.

»Ωί, μὲ πόσον πλέον ἐτραγώδουν μέλο;
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ.»

Ἄπατρις καὶ πλάνης ἐξακολουθεῖ
Τὰ περ' ἀπονά του σὰν φωτιά νὰ χύνη·
»Καλότυχος, λέγει ὅστις ἤμπορεῖ
»Τῆς πατρίδος τόσα αἵτην ἢ ἀποπλύνη.
»Κι' ἂν μὲ μίην ψῆφον ἦτο νὰ γλυτώσῃ
»Ἀπ' τοῦ Μονοκέρου τὸ κρυφὸ θεριό,
»Ἦθελ' ἡ δική μου τὴν πατρίδα σώσει
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ.

»Εὐτυχὴς σὺ εἶσαι, νέε μ' ἐραστή!
»Εὐτυχὴς, σὺ πόχει; πατρίδος μερίδα!
»Ἄν ποτ' ἐρωμένη σ' ἐσέ δυσπιστῆ
»Σ' ἀγαπῶ, τῆς λέγεις, ναι, μὰ τὴν πατρίδα!
»Τώρα ποῦ κ' ἐμένα μιά δὲν μοῦ πιττεύει
»Ἦθελε τῆς κάμω ὄρκον τὸν γλυκό,
»Φεῦ! ἔπαυε τότε νὰ μὲ σαῖτεύῃ,
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ.

»Κι' ἂν κανένας Δάβιδ ἀλαζῶν ποτὲ,
»Κομπάζων δι' εἰκόνα καλὴν τοῦ Λεωνίδα,
»Θαῦμά μου κανένα ἐζήτει κι' ἀπ' ἐμὲ
»Τὴν ἀγύμναστίην μου σκώπτωντας γραφίδα,
»Πρὸς ἐκείνον τότε ἤθελ' ἀπαντήσω,
»Ἴσως σ' τὴν ποικίλην καὶ χωρὶς μισθῶ
»Μάχα; Ἀραχώδης ἤθελ' ἱστορήσω
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ.

»Ω, γλυκὸ τί; πόσον εἶναι νὰ σφαγῆ
»Υπὲρ τῆς πατρίδος; εἰς τὸν προμαχῶνα!
»Ω, πόσον ὠραῖον εἶναι νὰ ταρῆ
»Μὲ σωροὺς βαρβάρων εἰς τὸν Μαραθῶνα!
»Ναί! σ' τῆς Σαλαμίνας; τὸ γλυκὸ της κῦμα
»Ἔτραχα προθύμω; τῶρα νὰ ταρῶ
»Εἰς τοὺς νέους; Πέρσας; σκάπτων εὐρὴ μνημα,
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ (α).

— — —
»Καὶ σ' τὴ ζένα ὁπόταν Γάλλος μαχητῆς
»Φέρων τοῦ Μαρσέγκου τὰς πληγὰς σ' τὰ στήθη
»Ἐκαυχᾶτο λέγων, πῶς ἠμιθανῆς
»Ἔτραχε θερίζων τῶν ἐχθρῶν τὰ πλήθη
»Εἰς ἀπόγονός μου » εἰς τῆς Σαλαμίνας,
»Ἦθελε τὸν εἶπει» κῦμα τὸ πικρὸ
»Δάκνων τὴν τριήρη ἔπεσε κ' ἐκεῖνος!
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ.»

— — —
Τὸ χλωμὸν ἀστὲρι ρίπτει τὴν στερονή
Στὸ βουνὸ ματιά του· ἔπαυσε κ' ἐκεῖνος!
Πλὴν, ἀκοῦς ἀκόμη νὰ κρυποθρηνῆ
Με; τὸ πυκνὸ δάτο; ἔνερθός; τις θρῆνος;
Τῆς ὠδῆς του εἶναι, φίλε μου, τὸ τέλος.
Ναί μ' αὐτὸν συμπάλλει στιχουργὸς ἠχώ,
»Ω, μὲ πόσον πλέον ἐτραγώδουν μέλος
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ.»

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ.

Σημ. (α) Ὁ Παρκεριὰς; στόλο; ἦτο προσωρισμῆνος; τότε εἰς τὴν
Σαλαμίνα. Σ. Σ.

ΕΙΣ ΤΟ ἜΑΡ.

Καὶ πάλιν ἐπανερχεσαι μὲ ἀνθοφόρον πόδα,
Ὡ ἔαρ, τοῦ ἐναυτοῦ χαρίεσσα νεότης,
Καὶ πάλιν ἐπανερχονται ἡ τέρψις καὶ φαιδρότης,
Τὰ ἄνθη καὶ τὰ ῥόδα.

Ἐπὶ τῆς πύλης ἡ τρυγῶν τὴν ἔλευσίν σου ψάλλει,
Κ' ἐπὶ τῆς γλῶσσης ὁ βοσκὸς τὰ ἄπειρά σου κάλλι.
Κ' ἐνῶ τὰ πρόβυτά του
Σκιρτῶσι, τὰ ἐκρινὰ ῥυθμίζει ἄσματά του.

Εἰς δάση καὶ λοριθία, εἰς κήπους καὶ ἀνθῶνας,
Πάντου, παντοῦ τοῦ ἔρωτος ἀκούεται ἡ γλῶσσα,
Κ' ἡ ποιμενὶς γελῶσα
Συλλέγει ἄνθη ὄρουσά εἰς τοὺς τερπνοὺς λειμῶνας.

Ἐξύπνησον, καρδίε μου, νεανικὴ καρδίε,
Ἀνάλαβε, ὡς ἄλλοτε τὸ πῦρ σου φαντασίε.
Φεῦ! σὺς καλῶ ματαίως!
Ἀπέπτη πλέον δι' ἐμὲ ὁ χρόνος ὁ ὠραῖος.

Τὸ ἔαρ ἐπανερχεται, τοῦ ἔρωτος ἡ ὥρα,
Ἀλλὰ δὲν ἐπανερχονται αἱ προσφιλεῖς μου τῶρα
Ἡμέραι τῶν ἐρώτων,
Ἡμέραι ἀνεπίστροφοι τῶν χρόνων μου τῶν πρώτων.

Ὡ! τότε τῶν τρικυμιῶν ὁ βρυχηθμὸς μ' ἠδύνει.
Ἢ θύελλα, αἰ λαίλαπος, εἰκόνας τῆς ψυχῆς μου,
Εἰκόνας προσφιλεῖς μου.
Δὲν ἦλθεν, ὄχ' ἡ ἀνοιξίς, ἀφοῦ λείπει Ἐκείνη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ο άνωνυμος συγγραφεύς βιβλίου τινος έκδοθέντος κατά τὸ 1663 καὶ πολλάκις ἀνατυποθέντος, ἐπρότεινε μέγαν ἀριθμὸν ἀστείων ζητημάτων, ἐν οἷς καὶ τοῦτο. *Τίς ἡ καλύτερα βίβη;* Ἡ μεγάλη ἀπεκρίθη. Καὶ ἴδετε πρὸ πάντων τὰς εἰκόνας πάντων τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων. Ἡ βίβη τοῦ Νομαῦ ἦτο ἡμίσεως σχεδὸν ποδός. Κατὰ τὸν Πλούταρχον, ὁ Λυκούργος καὶ ὁ Σόλων, εἶχον τὸ αὐτὸ προτέρημα, καθὼς καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς Ἰταλίας, ἐξαίρεται Ταρκούνου τοῦ ὑπερπράνου ὅστις διὰ τοῦτο καὶ ἀπεβλήθη τοῦ θρόνου. Ἡ μεγάλη βίβη εἶναι πάντοτε σημεῖον σοφίας καὶ ὡς παράδειγμα ἔστω ἡ τοῦ Ὁμήρου ἐπιταδάκιυλος. Ἐξ οὗ καὶ αἱ παροιμίαι, ὅτι οἱ φρόνιμοι μακροθεν ὀτρύνονται, καὶ ὅτι οἱ μωροὶ δὲν ἔχουν μύτην.

Αἱ μεγάλαί βίνες, εἶπεν συγγραφεύς τις, τιμῶνται πανταχοῦ, ἐκτὸς τῆς Κίνας καὶ παρὰ τοῖς Ταρτάροις. Τοῦναντίον αἱ σιμαὶ (αἱ πλκκωτά καὶ πρὸς τὰ ἄνω γυρισταὶ) ἀειδιάζονται καὶ θεωροῦνται ὡς ἀπαίσιου.

Ἀπρὸ ἀναμφιλέκτως αἱ μεγάλαί βίνες εἰσὶ αἱ καλλίτεραι, ἀναντιρρόητον ὅτι αἱ βίνες τοῦ Τίτου Λιβίου, τοῦ Οὐιδίου, τοῦ Ἀγγέλου Πολιτιάνου, τοῦ Κερόλου Βαρβρομαίου, τοῦ Λεονῆ Ἀγγόνου, προεξίχουσιν εἰς πᾶν ἀκαδημίαν τῆς Ἀρετῆς κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Ἡ τοῦ Καρσέν καὶ τοῦ Ἀγγλου συγγραφῆως Κέτ ἦσαν ἱκαναὶ πολλοὺς, καὶ καταστήσωσι ζηλοτύπους.

Ἡ Κυρία Ζευλὶς, πεπρωικισμένη ὑπὸ βίνος ὀλίγον μικρότερας τῶν προεβθέντων ἐθεώρει αὐτὴν ὡς τι πρωτότυπον, ἀκρίνωμεν ἔκ τινων χωρίων τῶν ἀπομνημονευμάτων τας. Ὅτε ὀχαράκις ἐπὶ τινος πρὸς τιμὴν τας κοπέντος νομίσματος κέρεπτασεν αὐτὴν μετρίαν βίβη. Ἄλοιπὸν εὐρίσκαται ἐπὶ αὐτοῦ, ἀνέκραξεν, ἡ μικρὰ καὶ συνεστραμμένη αὐτὰ βίβη. Ἡ βίβη

αὕτη ἐξυμνήθη καὶ ἐν στίχοις καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ . . . Ἦτο ἀρκετὰ κομψή, καὶ βεβαίως, ἡ ὠραιότερα τοῦ κόσμου . . . καὶ ὡς ἀπασαὶ τοῦ εἶδους τῆς, εἶχε μικρὸν τι κύρωμα, καὶ ἡ ἀκρα τῆς τὰς μικρὰς ἐκείνας πλευρὰς, τῆς ὁποίας οἱ ζωγράφοι καλοῦσι κλίσεις ἐπιφανειῶν (meplats). Μετὰ ταῦτα ἱστορήσε μετὰ τοῦ χαρακτηρίζοντος αὐτὴν πιεύματος τὴν παρακμὴν (decandence) τῆς ῥινό; τῆς.

Σημ. τοῦ Μετ. Ἀληθῶς αἱ μεγάλα ρῖνες κινουῦντες τὸ σέβας καὶ τὴν εὐλάβειαν εἰς πάντα σχεδὸν τὰ σώματα ἔπου ἡ σύνεσις καὶ ἡ ἐμβριθεῖα παρατηρεῖται, διαπρέπει ἄτε νυκτὶ αἰθόμενον πῦρ. Ἄς ἔλθῃ τις εἰς τὴν Γερουσίαν τῆς Ἑλλάδος, ἂν δὲν δύναται νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν βουλὴν τῶν λόρδων ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ πιστεύομεν ὅτι θέλει ἴδει ὅ,τι ἔσως οὔτε εἰς τὰς εἰκόνας τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. Εἰς τὴν Βουλὴν ὅμως, ἔπου σπάνη τοιοῦτου προτερήματος παρατηρεῖται, οὐδὲ Γερουσιαστικὴ ἐμβριθεῖα ὑπάρχει, οὐδὲ σεβασμὸς ἰκανὸς προσφέρεται. Ἄν καὶ αὕτη δὲν ἀμοιρεῖ τοιοῦτων ὀλοτελῶς. Ἀλλ' εἰς βουλευτῆς τῶν Νήσων καὶ εἰς τῆς Πελοποννήσου ὁποῖαν ἐπιφόρην δύναται νὰ ἔχωσιν ἐπὶ τοσοῦτον πολυκρίθμου σώματος; Ἐπειτα ἐνός μόνου Γερουσιαστοῦ, οὗ τινος μὲ διαφύγει τὸ ὄνομα, ἡ ῥίς, ἐάν ἠδύνατο νὰ τεθῇ εἰς τὸ ἐν πινακίον πλάστιγγος καὶ εἰς τὸ ἕτερον τρεῖς βουλευτικαὶ ῥῖνε, πιστεύω ὅτι ἄνευ καὶ τετάρτης ἡ ἰσοσταθμία ἤθελε λείπει. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὴν Γερουσίαν τοσαύτη μεγάλη κηθεκαστην ἐγένετο συζήτησις, περὶ παντὸς ἀντικειμένου, ἔτιω καὶ περὶ μιᾶς Ἀστυνομικῆς ἐνεργείας, ἐνῶ ἐκ τῆς Βουλῆς νομοσχέδια ὀλόκληρα διέδχικον ὡς οἱ Ἑβραῖοι τὰ ρεύματα τοῦ Ἰορδάνου.

Ἐν τούτοις μὲ μέγα σέβας πρὸς τὰς μεγάλας ῥῖνας δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ ὅτι κυρία τις κατὰ πάντα ὠραία, μόνον ἕνεκα τοῦ προτερήματός τῆς τούτου δὲν εὐχερεστῆ τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ θὰ ἦτον εὐχῆς ἔργον ἂν ἐπροσπάθει νὰ μὴ μὲ ἔβλεπεν. Ἀλλ' ἥτις ἀροῦ τὸ θέλη δύναται νὰ τὸ κάμνῃ. Ἀπε-

ἀντίαις ἑτέρα τις καὶ τοι μικρόρρινο; οὔτα, τοσοῦτον μὲ γοπή-
τεύει, ὥστε ἀμφιβάλλων αἱ μικραὶ ἢ αἱ μεγάλαι ρίνες ἔχουσι
πλεονα μαγνητικὴν δύναμιν καὶ τίνες μᾶλλον ἐξωραΐζουσι.

« Ῥόζα, εἶπεν εὐλατάστατός τις κυρία εἰς τὴν ὑπηρετρίαν
της, νυμφεύεσαι; Ναὶ κυρία. — Ἴδού λάβε δέκα σκοῦδα
διὰ προίκα σου. Ἡ Ῥόζα ἀφοῦ ἐνυμφεῖθη ἐπαρουσίασε τὸν
σύζυγόν της εἰς τὴν Κυρίαν. Βλέπουσα δὲ αὐτὸν αὐτὴ ἀνέ-
κραξε Ὅποιον δυσειδὲς τέρας ἔκλεξες! — Φεῦ! Κυρία ἀπε-
κρίθη ἡ Ῥόζα, καὶ τί καλλίτερον δύναται τις ν' ἀγοράσῃ μὲ
δέκα σκοῦδα;

Πολίτης τις ἔγραψε πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς τὸ ὑπουργεῖον·
« Περιστατικὰ ἀπροσδόκητα καὶ πρωτοφανῆ κατὰ τὸν 19
αἰῶνα, ὅτε τοσαύτη ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀτμοσφαιρικὰ
λέγω ἀντικείμενα κατέστρεψαν τὴν περιουσίαν μου, » Ποῖα
δὲ νομίζετε ὅτι ἦσαν ταῦτα; Ὀλίγη χάλια.

Ὁ Κλαῦδιος Φραγκίσκος Φραγγιέρης ὑπῆρξε περίφημος διὰ
τὸν πρὸς τοὺς ἀρχαίους ἐνθουσιασμόν του. Διηγοῦνται περὶ
αὐτοῦ ἱκανὰ γελοῖα, ἐν οἷς καὶ τοῦτο. Διὰ νὰ ἐνθυμῆται
καλλίτερον ἢ μᾶλλον διὰ νὰ γνωρίζῃ τὰ ὠραιότερα τοῦ Ὀ-
μήρου τεμάχια ἐτημέωσεν αὐτὰ διὰ μολυβδοκονδύλου εἰς
τὸ περιθώριόν τῆς ἐκδόσεώς του. Κατὰ τὴν δευτέραν ἀνά-
γνωσιν ἐθαύμασεν ἀνευρῶν καλλονὰς παροραθείσας κατὰ τὴν
πρώτην, καὶ ἐξελεγχούτα; κακὴν προτίμησιν. Τοῦτο ἐπανε-
λάβε καὶ ἐκ τρίτου καὶ ἐκ τετάρτου μέχρι τῆς ἐβδόμης
ἀναγνώσεως; καὶ ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν, ἀπὸ ση-
μειώσεως εἰς σημείωσιν, ἐπληρώθη τελευταῖον τὸ βιβλίον
του ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου στίχου
σημείων ἰσαριθμῶν τοῖς στίχοις. Ἀφοῦ ἀποπεράτωσε
τὴν φιλολογικὴν του ταύτην μελέτην, ἔλεγεν, ὅτι οὐ-
δεὶς εἶνε ἱκανὸς νὰ λαλῇ περὶ τοῦ ὑπάτου τούτου τῶν
ποιητῶν ἐὰν πρότερον δὲν καταναλώσῃ ἐπ' αὐτοῦ ὅσα αὐ-

τὸς μολυβδοκόνδυλοι. ἤρξισθη δὲ πρὸς ἀντιστήκωμα κατὰ τῶν γενομένων κατὰ τοῦ ποιητοῦ του ὑπὸ τοῦ Κυρίου Δελμάτ ἐπικρίσεων, ν' ἀναγινώσκη χιλίους καθ' ἑκάστην ἐξ αὐτοῦ στίχους.

— — —
 Νέος, τ. ; ἡρώτης κυρίαν τινά. — Ἔως ποτὲ θά φορῆτε τὴν μικρὰν σας ταύτην σικιδίσκην ; — Πιστεύω μέχρι τέλους τοῦ Σεπτεμβρίου. — Διηλαθὴ μέχρι τέλους τοῦ τρυγητοῦ ; — Βέβαια αὐτὸ ἐγνωῶ.

— — —
 Κυρία τις ἔχανε καθ' ἑκάστην ἐν καιρῷ νυκτός ἐκ τοῦ δωματίου τῆς διάφορα πράγματα. Κατ' ἀρχὴς ὑποπτευθεῖσα τοὺς ὑπηρέτας, καίτοι πιστοὺς φαινομένους, πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἤλλαξε· ἀλλὰ ἐλέησεν ἐξακολουθοῦσαν τὴν κλοπὴν, εὐρίσκετο εἰς ἀμνησίαν, μὴ γνωρίζουσα πλέον εἰς τίνα ν' ἀποδώσῃ αὐτήν. Ἐπανελθόντος δὲ τοῦ υἱοῦ τῆς, ἀξιωματικοῦ οὔτος ἐκ τῆς Κριμαίας, ἐδιηγίθη αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, καὶ τὴν ἐκ τούτου ἀμνησίαν τῆς. Οὔτος δὲ παραφυλάξας νύκτα τινα μετὰ τὸ πιστόλιον εἰς τὰς χεῖρας, ἀκούει πρὸς τὸ μεσονύκτιον κρότον, καὶ βλέπει πλησιάζοντα ἄνθρωπον. Πυροβολεῖ, ἀλλ' εὐτυχῶς μόνον τὸ ἔναυσμα ἀνάπτει· εἰς τὴν λάμψιν δὲ αὐτοῦ ἀνακαλύπτει αὐτὴν ταύτην τὴν μητέρα του, ἣτις ἦτον ὑπνοβάτης.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Τὸ κράτος διατελεῖ ἐν πλήρει ἀσφικείᾳ καὶ ἡσυχίᾳ. Ἐκαστος δεικνύει μέγιστον ζῆλον πρὸς τὸ ἔργον του. Ἐν Ἀθήναις ὠραῖα καὶ μεγαλοπρεπῆ οἰκοδομήματα ἐξωραΐζουσι τὰ πλεῖστα τῶν μερῶν τῆς, καὶ εὐρεῖαι καὶ καθαροὶ ὁδοὶ εὐπρεπίζουσι αὐτήν. Ἡ Βαρβάκειος οὐλοῦν προχωρεῖ μετὰ σπουδῆς ἐπίσης καὶ τὸ Ἀμαλθίαιον ὄρφανοτροφεῖον. Ἡ Κυρία Ἐλένη Τσαϊζα δὲν παύει ἐκπληροῦσαι τὰς ἐμπειύτας τῆς

ἀγαθοεργῶν καρδίας τῆς, καὶ τοῦ πάθους τοῦ ἀειμνήστου αὐ-
τῆς συζύγου, νέας καθεκάστην παρέχουσα εὐεργεσίας. Πρὸ τινων
ἡμερῶν ἐζήτησε παρὰ τῆς προσηκούσας ἐπιτροπῆς τὴν ἄ-
δειαν οἰκοδομήσεως ἐν τῇ Ἀρσακείῳ σχολῇ ἀλληλοδιδασκτικοῦ
διδασκτηρίου μεγάλην ποσότητα χρημάτων πρὸς τοῦτο ὀρίσασα.
Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ Ὀδείου ἢ τοῦ Θεάτρου τοῦ Ἡρώδου ἐπὶ
τινας ἡμέρας παύτασα, ἤρξατο πάλιν δραστηρίως, τῇ συν-
δρομῇ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ προξένου τῆς Ἑλλάδος Κ. Δημη-
τρίου Ρίζου, ὅστις ἔθεσε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Α. Μ. 18,000
δραχμῶν ὅπως χρησιμεύσωσι πρὸς οἰονδήποτε σκοπὸν κρί-
νει εὐλογον ὁ βασιλεὺς. Ἐκ τοῦ ποσοῦ δὲ τούτου, 8,000
δραχμ. προσδιωρίσθησαν πρὸς τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς εἰρη-
μέντης ἀνασκαφῆς.

Τῷ εὐγενεῖ ζήλω τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν
ὑπουργοῦ Δ. Χριστοπούλου, εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ Κρά-
τους συνεστήθησαν ἱερατικὰ σχολεῖα πρὸς μόρφωσιν τοῦ ἐν
Ἑλλάδι ἱερατείου. Ἐξεδόθη δὲ καὶ ὁ κατάλληλος αὐτῶν ὄρ-
γανισμὸς, δημοσιευθεὶς ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος τῶν Φιλομα-
θῶν καὶ πολλῶν ἄλλων.

Ἡ παντχοῦ τῶν Ἀθηνῶν ἐμφύτευσις δένδρων, ἐπιβοηθου-
μένη καὶ ὑπὸ τῶν ἐρσετεινῶν ὑετῶν προοδεύει, καλλωπιζου-
σα δικφόρους λεωφόρους καὶ ὑποσχόμενη μετὰ τινα καιρὸν
ὠραίαν, καὶ δροσερὰν σικιάν. Ἡ ἀπὸ τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοση-
κομείου μέχρι τοῦ Ὀδείου γενομένη τῇ συνδρομῇ τῆς φιλοκά-
λου ἡμῶν Βασιλίσσης δε.δροφυτεία δίδει ἐλπίδας περὶ τῆς
προόδου καὶ ἐπιτυχίας αὐτῆς.

Πόσον καθ' ἐλάχιστην ἡ Ἑλλάς διαμορφοῦται, κοσμεῖται, τε-
λειοποιεῖται; Ὁ πενταετιῶν ἀπ' αὐτῆς μόνον λείπων καὶ ἐ-
πανερχόμενος ἀμφιβάλλει ἂν πραγματικῶς ἢ διὰ μαγίας τα-
σαῦται οἰκοδομαί, τσαῦτα καταστήματα ἀνεγείρονται. ᾗ!
δικαίως δύνανται τις τῶν μακρὰν αὐτῆς ζώντων μετὰ τοῦ Γκέτ-
νά εἶπῃ.

» Γνωρίζεις τὴν γῶραν ὅπου αἱ λεμονεαὶ θάλλουσι, ὅπου
ὑπὸ τὸ ζοφερὸν φύλλωμα τὰ χρυσομήλα ἐρυθριῶσιν; Ἀπαλῆ

αἶρα καταβάνει ἀπὸ τοῦ κυκνοῦ οὐρανοῦ, ἡ μύρτος αὐξάνει δειλῆ, καὶ ἡ δάφνη ὑπερήφανος. Γνωρίζεις τὴν χώραν ταύτην; Ἐκεῖ κάτω! ἐκεῖ κάτω ἀγαπητέ μου ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω μετὰ σοῦ.

Γνωρίζεις τὴν οἰκίαν; ἐπὶ κίωνων ἐρείδεται ἡ στέγη της, ἡ αἴθουσα αὐτῆς διαλάμπει, τὰ δωμάτια φωτοβολοῦν καὶ μαρμάρινα ἀγάλματα ὑπάρχουσιν. . . . Γνωρίζεις τὴν οἰκίαν ταύτην; Ἐκεῖ κάτω! ἐκεῖ κάτω, ἀγαπητέ μου ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω μετὰ σοῦ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν «Χρόνον» ἡ φρεγάτα «Νιαγάρας» εἶναι τὸ ἀριστον ὄλων τῶν πολεμικῶν πλοίων τῆς οἰκουμένης καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του. Διὰ τοῦ ἀτμοῦ ὁ «Νιαγάρας» διέτρεξε 13 μίλια τὴν ὥραν, καὶ τῇ προσθήκῃ τῶν ἰστιῶν ὑπὲρ τὰ 16 μίλια. Τὸ μῆκος τοῦ σκάφους εἶναι 375 ποδῶν, τὸ δὲ πλάτος 56 1/2. ἔχει δὲ 5,200 τόνων χωρητικότητα.

Νεωτέρα φήμη διεδόθη κατ' αὐτὰς περὶ ἀποδημίας τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων. Λέγεται ὅτι ἡ Α. Μ. προτίθεται ν' ἀπέλθῃ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως τῆς Βυρτεμβέργης, καὶ ὅτι αὐτόθι, ἐν Στουτγάρδιζ, μέλλου νὰ συνέλθωσι καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Πρωσσίας καὶ Βαυαρίας εἰς σύνοδον.

Ἐκ Παρισίων γράφουσιν εἰς τὴν «Βελγικὴν Ἀνεξαρτησίαν» ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, ὁμιλῶν περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων, περιωρίσθη εἰς ἀπλήν εὐχὴν ὑπὲρ τροποποιήσεώς τινος τοῦ ἑλληνικοῦ συντάγματος, εὐχὴν ἄλλως τε φυσικὴν (λέγει ἡ μνησθεῖσα ἐφημερίς) «μεταξὺ τῶν ἡγεμόνων δύο δυνάμεων καθολικῶν.»

Ὁ Ἄ. Κ. Β. Υ. ὁ Ἀρχιδούξ Φερδινάνδος Μαξιμιλιανός, ἀδελφός τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας, ἀφίχθη εἰς Λονδίνον τὴν 2|14 ἰουνίου.

Ὁ γαλλικὸς «Μηνύτωρ» τῆς 29|10 ἰουνίου ἐκήρυξε τὴν λήξιν τῶν συνεδριάσεων τῆς Γερουσίας.

Ἡ αὐτὴ ἐπίσημος ἐφημερὶς ἀναγγέλλει τὸν διορισμὸν δέκα γερουσιαστῶν, ἐν οἷς ὁ νομάρχης τῶν Πηρισιῶν (Hausemann) καὶ ὁ ἀστυνόμος (Pietri).

Ἡ ἀστυνομία ἠναγκάσθη νὰ συστήσῃ ἐν Παρισίοις ἰδιαιτέρους φύλακας, ἐπειδὴ ἀνεφάνησαν πάλιν κατ' αὐτάς τοιχοκολλώμενα διὰ νυκτός εἰς τὰς ὁδοὺς στασιαστικὰ ἔγγραφα.

ΑΙ ΧΗΡΑΙ ΙΝΔΑΙ.

Αἱ χῆραι Ἰνδαὶ εἰσὶ περίφημοι διὰ τὴν ἀφοβίαν μεθ' ἧς καίονται ἐπὶ τῆς πυρᾶς τοῦ συζύγου αὐτῶν. Ἐν Ἰνδίᾳ αἱ χῆραι δὲν δύνανται νὰ ἐπανκνυμφεθῶσιν, ὡς χίνουσαι πᾶν δικαίωμα, οὐδέ τι νὰ φέρωσι κόσμημα, καὶ περιορίζονται εἰς τὴν τελευταίαν οἰκογενειακὴν τάξιν, δηλ. τὴν τῶν δούλων· ἔθιν ὀλίγα εἰσὶν αἱ τοσοῦτον ἐξευτελισμένην ἀνεχόμεναι κατάστασιν, καὶ μὴ προτιμῶσαι νὰ ἐκπνεύσωσιν ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐκείνων τῶν φλογῶν, αἵτινες καταναλίσκουσι τὸ πτώμα τοῦ ἀποθνήσκοντος συζύγου.

Ἴδου δὲ τίνι τρόπῳ ἐκτελεῖται ἡ τραγικὴ, οὕτως εἰπεῖν, θυσία. Κατὰ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν, ἡ χῆρα κοσμεῖται διὰ τῶν λαμπροτέρων τῆς φορεμάτων, καὶ τῶν πολυτιμωτέρων τῆς λίθων, ὡς ἐὰν ἐσκόπει νὰ παρευθῇ εἰς γάμον· ἐξερχομένη δὲ ἐκ τῆς οἰκίας συνοδεύεται ὑπὸ τῶν γονέων καὶ φίλων τῆς. Διὰ τοῦ χοροῦ καὶ τῶν συνεχῶν ὕμνων τῆς πρὸς ἔπαινον τοῦ ἀποθνήσκοντος, δεικνύει τὴν πρὸς τὸν θάνατον χερᾶν τῆς. Εἰς δὲ τὰ ἄσπρα ἐκπράζει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ συνεννοθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν· φθίσσασα εἰς τὴν πυρὰν χορεύει πῆριξ καὶ ἀνανέουσι τὸ ἄσμα, μέχρις οὗ τέλος ἀποχαιρετᾶ τοῦ παρευρισκομένου, καὶ διανέμει τὰ πετρά-

διά τῆς εἰς τὰς συγγενεῖς τῆς, αἵτινες χέουσι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἔλαιον, καὶ προσκολλῶσι τὸ πῦρ εἰς τὴν πυράν. Ἡ χήρα τότε λαβοῦσα ἀγγεῖον τι περιέχον ἔλαιον, πίπτει ἐπὶ τῶν φλογῶν· οἱ δὲ θεαταὶ ἐπιρρίπτουσι ξύλα καὶ ἔλαιον ὅπως καταστήσωσι τὸ πῦρ ὀρμητικώτερον καὶ ταχύνωσι τῆς δυστυχοῦς τὸν θάνατον. Ἢδη ἀντηγεῖ ὁ κρότος τῶν τυμπάνων, ὁ ἦχος τῶν σκληρίγγων καὶ ὁ συγκεχυμένος θόρυβος τοῦ λαοῦ, ἅτινα ἐμποδίζουσι τὴν ἀκρόασιν τῶν τρομερῶν κραυγῶν, ἃς ἐκπέμπει τὸ πανάθλιον θῦμα. Πρὶν δὲ ἀνάψῃ ἡ πυρὰ αὕτη, προσαρμόζεται ἐπ' αὐτῆς, θέτει τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν γονάτων τοῦ συζύγου, καὶ ἐν τοιαύτῃ θέσει καταφρονεῖ ἕνα τῶν θλιβερωτέρων θανάτων. Ὁ Βερνιέρος, ὑπῆρξε πολλὰκις θεατὴς τοιαύτης τραγωδίας· οὗτος ἔφθασεν εἰς μέρος, ἐνθα εἶδεν Βραχμᾶνας τινας, οἵτινες ἔβαλλον τὸ πῦρ ἐπὶ τινος πυρᾶς· ἐρ' ἦς ἐκάθητο γυνή τις παρὰ τὸ πτώμα τοῦ συζύγου τῆς· πεντε ἕτεραι γυναῖκες, χειρικρατούμεναι ἐχόρευον πέριξ τῆς πυρᾶς, εὐρισκομένης ἐπὶ τινος λάκκου· ὅτε δὲ αἱ δῖναι τῶν φλογῶν ἠγέρθησαν, μία ἐκ τῶν χορευτριῶν ἔπεσεν ἀναστρόφως ἐπὶ τοῦ λάκκου· καὶ αἱ λοιπαὶ ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα αὐτῆς χωρὶς νὰ δεῖξωσι τὸν ἐλάχιστον φόβον. Ἦσαν δὲ αὗται πέντε δούλαι, αἵτινες ἀκούσασαι τὴν οἰκοδεσποίνην ὑποσχομένην εἰς τὸν κινδυνεύοντα ἐξ ἀθθενείας σύζυγόν τῆς νὰ συγκατῇ μετ' αὐτοῦ, κινηθεῖσαι ὑπὸ συμπαθείας καὶ τρυφερότητος ὠρκίσθησαν ν' ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμά τῆς. Ὁ αὐτὸς περιηγητὴς εἶδεν ἑτέραν τινὰ χήραν εἰς τὴν Σουράτην, δεικνύουσαν ἀγρίαν χερὴν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς· ἐβάδιζε μετὰ μεγίστης ἀφοβίας, ἐλάλει ὅτε μετὰ τῆς μιᾶς, ὅτε μετὰ τῆς ἄλλης, καὶ παρετήρει τοὺς θεατὰς μετ' ἀπεκράδειγματίστου ἀναισθησίας. Φθάσασα εἰς τὴν πυράν, ἐπίδησεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ξύλων, ἐνηγκαλίσθη τὴν κεφαλὴν τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἤαψεν αὐτὴ αὕτη ἐντοσθεν τὸ πῦρ ἐν οἱ Βραχμᾶνες ἐξῶθεν τὸ ἠρέμιζον καὶ ἀνερρίπτίζον. Καὶ οἱ κοιότεροι περιηγηταὶ ὑπῆρξαν μάρτυρες τιοῦτων τραγικῶν συμβάντων, καὶ οὐ πρὸ πολλῶν ἐτῶν αἱ

ευρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες ἐπανελάμβανον τὴν ἔκθεσιν περιηγη-
τοῦ τινος Ἄγγλου, ὅστις παρετήρησεν εἰς ἓν ἐξ ἐκείνων τῶν
θυμάτων τὸν συζυγικὸν ἔρωτα, μεταβληθέντα εἰς φρικτῶδη
φανατισμὸν.

ΛΟΠΕ ΔΕΒΕΓΑΣ.

Δύο ἄνδρες, φανέντες ταυτοχρόνως πρὸς τὸ τέλος τοῦ 16
αἰῶνος, ὁ μὲν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὁ δὲ εἰς τὴν Ἰσπανίαν, κατέ-
στησαν οἱ δημιουργοὶ τοῦ νεωτέρου θεάτρου. Οὗτοι δὲ εἰσὶν
ὁ Σακσεπῆρος ἢ Σέξπιρ καὶ ὁ Λόπε Δεβέγας ὁ πρῶτος μόνος
πρὸ ἡμῶν· περίπου αἰῶνος ἐγένετο γνωστὸς εἰς τὴν Γαλλίαν,
καὶ τὸ ὄνομά του ἐπικαλοῦνται εἰς τὰ δοκίμια τῶν οἱ νέοι ἐν
Γαλλίᾳ ἀνκμορρωτοὶ τοῦ δράματος· ὁ δευτέρος ἦτο ὁ Λόπε, ὅστις
ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς ἦν τὸ Ἰσπανικὸν θεάτρον ἔσχεν ἐπὶ τοῦ Γαλ-
λικοῦ ὑπῆρξεν ὁδιδάσκαλος τοῦ Κορνηλίου καὶ Μολιέρου. Καὶ αὐ-
τὴ εἶνε μία τῶν μεγαλητέρων ἀξιών του, δι' ἧς κοσμεῖται ἡ
ἀθανασία τοῦ ὀνοματός του. Ἀλλὰ μὴ θέλοντες ᾄδῃν ἅ
συγκρί-
νωμεν τὸν Λόπε Δεβέγα πρὸς τὸν περίφημον ἀντίζηλόν του,
δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν μετὰ πεποιθήσεως ὅτι ὑπερτέρησεν,
οὐ μόνον τὸν Σακσεπῆρον, ἀλλὰ πάντας τοὺς συγγραφεῖς
ἀρχαίους τε καὶ νέους εἰς τὴν τραγικὴν γονιμότητα τοῦ πνεύ-
ματός του, καὶ τὴν ἄπειρον ποσότητα τῶν ἐξεληθόντων ἐκ τῆς
γρῆφιδος του ἔργων. Ὁ Λόπε Δεβέγας, γεννηθεὶς κατὰ τὸ
1562 ἐδειξεν ἀπὸ τῆς νηπιακῆς τοῦ ἡλικίας ζωηροτάτην
ἐπιθυμίαν πρὸς τὰ γράμματα καὶ πρὸ πάντων πρὸς τὸ δράμα.
Ἐνδεκαετῆς ἔτι ὢν, συνέθετε μικρὰ δράματα. Τὰ συμβάντα
ἐξ ὧν διαταράχθη ἡ ῥιψοκίνδυνος νεότης του, αἱ δυστυχίαι του,
αἱ περιηγήσεις του, τὸν ἀπεμάκρυνον κατὰ πρῶτον ἐκ τῆς
κλίσεώς του ταύτης· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν
γενεθλίαν του γῆν, ἐγκαταλειρθεὶς ὅλως πρὸς αὐτήν,
παρήγαγε τὴν ἀκατάπαυστον μέχρι τοῦ θανάτου του
ἀπίστευτον ἐκείνην πληθὺν τῶν παντοσείδων του ἔργων. Ἐν τῷ
προσμίῳ βιβλίῳ τινος τυπωθέντος κατὰ τὸ 1604, ὑπὸτε
ἦτο 42 ἐτῶν, ἀναφέρεται ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν στίχων οὗς ἔγρα-

ψε διὰ τὸ θέατρον ἀνὰ χεῖρας τὰς 23 χιλιάδας φύλλων. Κατὰ τὸ 1618, Γεβαιοὶ, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν παρ' αὐτοῦ συνταχθεισῶν κωμωδιῶν φθάνει μέχρι τῶν 800, κατὰ δὲ τὸ 1620 εἰς 900· « ἔχω εἰσέτι ἱκανὴν ἡλικίαν ὕπως δυναθῶ νὰ γράψω 1800 » δημοσιεύων δὲ τὸ εἰκοστὸν μέρος τῶν δραμάτων του ἔλεγε· Τελευταῖον κατὰ τὸ 1633, ἔτος τοῦ θανάτου του, ἀκήρτισε τὰς 1800 κωμωδίας, ἃς ἀποδίδουσιν αὐτῷ ὁ φίλος του Παρέζης Μονταλβάνος καὶ ὁ σοφὸς Νικόλαος Ἀντωνίου. Τὰ δράματικά του ἔργα εἰσι ἑξαμετρα διηρημένα εἰς ἡμέρας καὶ οὐχὶ εἰς πράξεις, ὡς διαιροῦσιν τὰ δράματά των οἱ νεώτεροι. Τὰ πάντα παρεστῆθησαν, τὸ δὲ ἡμισυ αὐτῶν ἐτυπώθη. Ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ, εἰσι περισσότερα τῶν ἑκατὸν δι' ἑκαστον τῶν ὁποίων μίαν μόνην ἡμέραν ἐδαπάνησεν· καὶ ὡς ἔλεγεν αὐτὸς αἰεὶ 24 ὥρας ἔφερε Μούσας εἰς τὸ θέατρον».

Διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὸν ἄπειρον κατάλογον τῶν ἔργων του, πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς 1700 κωμωδίας του περὶ τὰ 400 θρησκευτικὰ δράματα, καλούμενα Autos Sacramentales, μέγαν ἀριθμὸν ἀσματίων (intermédés), μικρὰ γελωτοποια δράματα ἅτινα παριστάνοντο μεταξὺ τῶν πράξεων, ποιήματα ἐπικά διδακτικὰ καὶ ἀστεῖα, οἷα ἡ ἀποκτηθεῖσα Ἱερουσαλήμ Jerusalem conquistada, Γαλομαχία (Gatomaquia) κτλ. ἐπιστολαί, σάτυροι, πραγματεῖαι διάφοροι, συγγραμμάτια, καὶ ἀναρίθμητος ἀριθμὸς σονέττων. Ὁ ὀλίκος ἀριθμὸς τῶν συγγραμμάτων του ἐπλήρωσεν 133,000 σελίδας, καὶ συνέκειτο ἐκ 21,000,000 στίχων. Ἐπίσης ὑπολόγισαν ὅτι ἐκ τῶν κωμωδιῶν του ἐκέραδισεν 80,000 δουκάτα καὶ ἐκ τῶν Autos 16,000. Μεγίστη κατ' ἐκείνην τὸν χρόνον περιουσίη.